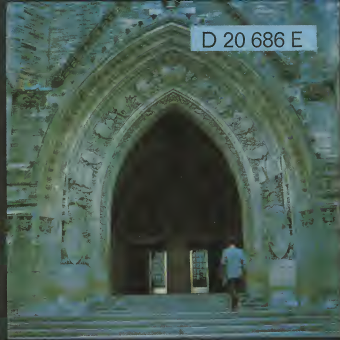




D 20 686 E






DEN *danske* STJERNE

NR. 8 · OKTOBER 1967 · 116. ÅRGANG






DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 · Oktober 1967 · 116. Årgang

INDHOLD

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.-, pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede
Et kalejdoskop over Canada, infanget af Ralph Reynolds.
Sidste måneds omslag viste en situation fra den verdens-omfattende dansefestival, der fandt sted i forbindelse med G.U.F. 's juni-konference i Salt Lake City, hvori deltog omkring 10.000 unge. Beklageligvis manglede denne oplysning, der skulle have været bragt sammen med billedet.



ET BUDSKAB
FRA PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Anden rådgiver i Det Første Præsidentskab

Der er intet, der kan skabe en større følelse af glæde og fred og sikkerhed for os end at vide, at Gud er nærværende og interesseret i os.
Det forandrer folks livsanskuelse og liv, når de har opdaget eller atter opdaget, at bønnen er et vigtigt, levende forbindelsesled. Så får deres liv mening, og forandringen er tydelig for alle.
Når disse mennesker, som nu gennem bøn ved, at Gud lever, prøver at forklare deres indstilling til bøn, før de mødte missionærerne, kommer vi til den ene slutning, at menneskene var sløve over for Gud, og ikke at Gud er død. Før de bliver sig bevidst, at der findes en levende Gud, som de kan henvende sig til, betyder Evangeliet meget lidt for dem.
Resultatet bliver derfor ganske tydeligt: det er ikke hvilken slags Gud mennesket kan tro på, men hvilken slags menneske den levende Gud når ind til.


Møde for Præstedømmet under generalkonferencen i Salt Lake City

Mænd, som holder Præstedømmet

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Peter, den øverste apostel, formanede Præstedømmets medlemmer:

"De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares:

"Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte;

"heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden;

"og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.

"Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi 'Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver Han nåde.'

"Så ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så Han til sin tid kan ophøje jer.

"Kast alle jeres bekymringer på Ham, thi Han har omsorg for jer.

"Vær ædru og våg; jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.

"Stå ham imod, faste i troen; I ved jo, at jeres brødre her i verden må igennem de samme lidelser." (1. Peter 5:1—9.)

Disse instruktioner er nitten hundrede år gamle, og dog nye i dag, og lige så anvendelige nu for denne Kirkes ældster som dengang. Peter sagde, at de skulle være "forbilleder for hjorden". Jeg vil gerne lige spørge, om dette eksempel ikke begynder i hjemmet. Hvor findes der et bedre sted at udøve Præstedømmets høje idealer?

Jo ældre jeg bliver, jo mere taknemmelig er jeg for mine forældre, for det de gjorde i det gamle hus på landet. De efterlevede Evangeliet. Fader plejede at forkynde det, især for besøgende som kom til os, mere end til os drenge og piger; men både Far og Mor efterlevede Evangeliet. Jeg er mere end nogensinde før klar over, at mit vidnesbyrd om, at Gud virkelige eksisterer, daterer sig tilbage til det hjem, hvor jeg var barn. Det var gennem deres belæring og deres eksempel, at jeg, allerede som barn, fik den absolutte viden, at Gud er min Fader, og dengang at jeg fik kundskab om, at den åndelige verden er en realitet; og jeg bevidner for Dem, at den virkelig er en realitet.

Det er let for mig at anerkende som en guddommelig sandhed den kendsgerning, at Kristus prædikede for de ånder der var i forvaring, medens Hans legeme lå i graven. Det er sandt. Og det er lige så let for mig at være klar over, at man må leve således, at man kan få påvirkninger og direkte budskaber gennem den Helligånd. Sløret er tyndt mellem dem, som holder Præstedømmet, og dem, som er på den anden side af sløret.

Det vidnesbyrd begyndte, blev født i mit hjem, på grund af det eksempel, som blev vist af en mand, som efterlevede Præstedømmet, og en hustru, som støttede ham og efterlevede det i hjemmet. Jeg ved ikke, om Peter især havde dette for øje, da han omtalte at være "forbilleder for hjorden" (1. Peter 5:3), men jeg ved, at hvert enkelt hjem er en del af hjorden. Den indflydelse, man har i sit hjem, vil gå ud til wardet og staven, og vil derfra gå ud til byen, landet og verden.

Det værdifuldeste i verden er et vidnesbyrd om sandheden. Sandheden bliver aldrig gammel, og sandheden er, at Gud er kilden til Deres og mit Præstedømme, at Han lever, at Jesus Kristus står i spidsen for denne Kirke, og at hver eneste mand, som holder Præstedømmet, er berettiget til den Helligånds inspiration og vejledning, hvis han lever på rette måde, ædrueligt, flittigt, ydmygt og andægtigt. Jeg ved, at det er sandt!

Gud hjælper os til at forsvare sandheden — og endnu bedre end det, at efterleve den, at gøre den til et eksempel i vort hjem. Hvad vi skylder vore forældre, kan ikke udtrykkes i ord. Vil I forældre have den samme indflydelse på jeres børn? Vær aldrig et upassende eksempel for dem. I er Præstedømmets mænd, og I er ledere. Lad dem aldrig høre et tvært ord. I bør beherske jer. Det er en svag mand, som flyver i flint, enten han arbejder ved en maskine, pløjer eller skriver, eller hvad han ellers laver i sit hjem.

En mand, som ikke kan beherske sit temperament, kan højst sandsynligt heller ikke beherske sine lidenskaber, og lige meget hvad hans krav til religionen er, bevæger han sig i det daglige liv meget nær på det dyriske plan.

Den mand, som skændes i sit hjem, bandlyser religionen ånd fra sit hjerte. At skændes i hjemmet er i modstrid med den åndelighed, som Kristus ønskede, vi skulle udvikle hos os, og det er i vort daglige liv, at disse udtryk gør deres virkning.

Mennesket gør store fremskridt inden for videnskab og opfindelser, måske større end nogensinde før, men han gør ikke tilsvarende fremskridt i sin karakter og åndelighed.

I mænd som holder Præstedømmet, en mand som har Præstedømmet bør ikke flyve i flint. Lær at opføre jer værdigt. At holde Guds Præstedømme gennem guddommelig myndighed er en af de største gaver, der kan komme til en mand, og at være værdig er af allerstørste betydning. Selve Præstedømmets væsen er evigt. Den mand, som føler ansvaret ved at repræsentere Guddommen, er i høj grad velsignet. Han bør føle det i en sådan udstrækning, at han vil være sig sine handlinger og ord bevidst under alle forhold.

Ingen mand, som holder Præstedømmet, bør behandle sin hustru respektløst. Ingen mand, som holder Præstedømmet, bør undlade at lade maden velsigne, eller at knæle sammen med sin hustru og sine børn og bede om Herrens vejledning. Et hjem bliver forvandlet, når en mand holder Præstedømmet og ærer det. Vi må ikke bruge det på diktatorisk måde, for Herren har sagt, at "om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands Præstedømme og myndighed borte". (L. & P. 121:37.) Denne åbenbaring, som blev givet af Herren til Profeten Joseph Smith, er en af de smukkeste lektier i pædagogik eller psykologi og lederskab der nogensinde er givet, og vi bør læse den atter og atter i det 121. afsnit af Lære og Pagter.

Lad os være klar over, at vi er medlemmer af det største brodersamfund — Kristi brodersamfund — i hele verden, og gøre vort bedste hver dag, hele dagen, for at opretholde Præstedømmets standarder.

Lad os leve et ærligt, oprigtigt liv. Lad os være ærlige over for os selv, ærlige over for vore brødre, ærlige over for vor familie, ærlige over for dem vi omgås, altid ærlige for folk ser på os, og grundvolden for al karakter hviler på principperne ærlighed og oprigtighed.

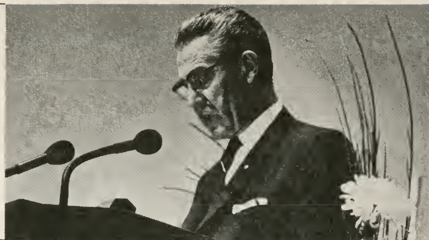
Den store grundtone for ethvert meneske er: Gør Guds vilje. "Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Se Johs. 7:17.) Der er hver dag i vort liv anledning til at gøre Hans vilje.

Gud styrer denne Kirke. Vær sand imod den. Vær sande imod jeres familier, loyale imod dem. Beskyt jeres børn. Vejled dem, ikke egenmægtigt, men ved et venligt eksempel, og bidrag derved til at styrke Kirken ved at udøve jeres Præstedømme i jeres hjem og i jeres liv.

De store bud

Tale ved Generalkonferencen i april 1967

AF N. ELDON TANNER
af Det Første Præsidentskab



Præsident McKay, vi føler os lykkelige og velsignede ved at have Dem her hos os i formiddag. På Det Første Præsidentskabs vegne vil jeg gerne byde alle dem, der er forsamlet her i dette store Tabernakel, og alle dem, der lytter nu, velkommen.

Da vi i påsken mindedes Frelserens død og opstandelse, gjorde følgende ord endnu engang stærkt indtryk på mig: "Thi således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Johs. 3:16.)

Og så mindedes jeg det svar, som Frelseren gav den lovkyndige, som stillede en fælde for Ham ved at spørge: "Mester, hvilket bud i loven er det største?

"Han svarede ham: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

"Dette er det største og første bud.

"Der er andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

"På disse to bud hviler hele loven og profeterne." (Matt. 22:36—40.)

Af denne udtalelse er det tydeligt, at kærlighed er det største i verden. Og så fandt jeg i begyndelsen af skriften, i 3. Mosebog 19:16—18, at Herren, da Han talte til Moses, gav følgende befaling:

"Du må ikke gå rundt og bagvaske din landsmand . . .

"Du må ikke bære nag til din broder i dit hjerte . . .

"Du må ikke hævne dig eller gemme på vrede mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv . . ."

Og så læser vi i 5. Mosebog:

"Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke.

"Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte;

"og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig og når du står op." (5. Mosebog 6:5—7.)

Da Kristus kom til jorden, var Moseloven i kraft, og et af eksemplerne på den var "øje for øje og tand for tand." Men Frelseren sagde:

"En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

"Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." ((Johs. 13:34—35.)

Herren gav os også den regel, som ofte benævnes den Gyldne Regel. Den findes i Mattæus 7:12:

"Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne."

Hvis vi skal have denne kærlighed, som Frelseren talte om, og som Han indprenter er det vigtigste i livet, må den begynde i hjemmet og så føres ud i vort daglige liv. Et lykkeligt ægteskab er aldrig noget, der rækkes et ægtepar på en sølvbakke, men er noget, der må bygges op til stadighed. Hvis hver enkelt vil tænke på den andens bekvemmelighed, trøst, behov og lykke, og bestemme sig til at se det bedste hos den anden, prøve at forstå og udtrykke kærlighed til den anden, så vil der være sand kærlighed og harmoni i hjemmet.

Ja, det eneste slagord vi behøver for at være lykkelige i vort hjem er: Elsk hverandre — to enkle ord. Anvend kærlighedens midler. I skal ofre jer for hinanden. Gør hinanden lykkelige. Hvis dette altid var det vigtigste i vort sind, ville vi i virkeligheden have meget få besværligheder. Hvis der er kærlighed mellem faderen og moderen, vil der være kærlighed mellem forældrene og børnene og blandt børnene indbyrdes. Man kan ikke nok indprente vigtigheden og værdien af at være høflige, venlige, betænksomme og opmærksomme i hjemmet.

Har I nogensinde set noget smukkere end den familie, hvis medlemmer elsker hverandre? Hvor der findes sand og fuldkommen kærlighed i en familie, er sådanne bud som "du skal ære din fader og din moder", "du må ikke stjæle", "du må ikke bære falsk vidnesbyrd", ganske unødvendige. Kærlighed er i virkeligheden opfyldelsen af loven.

Når vi ser tilbage på vort liv, enten det er kort eller langt, er vi klar over, at det, der gav os den største glæde, var at gøre noget for en eller anden, fordi vi elskede ham. Lad os udtrykke vor kærlighed til Gud og til vore medmennesker nu, medens vi kan, ved hver eneste gerning og hvert eneste ord, for "vi kommer ikke denne vej endnu engang."

Det vanskeligste for os synes at være at give af os selv, at undgå egenkærlighed. Hvis vi virkelig elsker nogen, er der intet der er svært. Intet er svært for os at gøre for den pågældende. Der er ingen virkelig lykke ved at have eller at få, men kun ved at give. Halvdelen af verden synes at følge det gale spor, når de skal søge lykken. De tror den består i at have og at få, og at få andre til at tjene dem, men i virkeligheden består den i at give og at tjene andre.

For blot et par dage siden fik jeg en tidlig morgen en oplevelse, som virkelig bevægede mig og var et bevis på stor kærlighed. En kvinde ringede mig op for at sige, at hun lige havde fået besked om, at hendes voksne søn var blevet dræbt ved en bilulykke i de østlige stater, hvor han boede. Hun sagde, at hendes mand, drengens fader, var i en anden by, hvor han førte nogle meget vigtige og alvorlige forhandlinger og at hun ikke ønskede at forstyrre ham, medens han var så optaget. Under vor samtale blev vi enige om, at jeg skulle ringe til en, som var sammen med faderen, så han kunne blive underrettet, så snart forhandlingerne var afsluttet. For mig var hendes handling et fremragende eksempel på kærlighed og uegennytte og interesse for hendes mands velfærd, i så høj grad at hun var parat til at lide alene.

Vi kan ikke anvende den Gyldne Regel eller opfylde den fuldstændigt med det samme, således som Frelseren gav os den, men ved alvorligt at prøve, vil vi finde større glæde, lykke, tilfredshed og venskab, når vi går gennem livet og glæder os over andres kærlighed og over vor Himmelske Faders Ånd. Hvis vi altid vil se efter det bedste hos andre, hos vore venner, hos vore naboer, hos vor hustru, hos vor mand, hos vore børn, vil de vise sig at være de dejligste mennesker i verden. Hvis vi derimod ser efter deres svagheder og fejl og udbreder os om dem, kan de samme mennesker måske endda blive foragtelige.

Sommetider når jeg går omkring blandt folk, er jeg næsten overbevist om, at det er menneskets natur at forstørre andres svagheder for at formindske vore egne.

Lad os altid huske, at mennesker med en høj karakter ikke behøver at forklejne andre eller forstørre deres svagheder. Ja, i virkeligheden er det, der gør dem store, den kærlighed de viser og den interesse de har for deres næstes succes og velfærd.

Når vi prøver at anvende den Gyldne Regel, må vi være klar over, at kærligheden ikke vil tillade os at have misundelse eller dårlige følelser. Disse ting fordærver sjælen og skubber kærligheden ud. Vi skader os selv ved at nære misundelse og dårlige følelser. Vi skader det menneske, som vi taler ilde om, og ødelægger det undertiden. Vi ville ikke drømme om at stjæle fra eller fysisk skade en af vore kammerater, venner eller naboer, men vi gør noget endnu værre ved at stjæle hans gode navn. Det er ikke usædvanligt at se folk — ekspedienter i forretninger, sekretærer i selskaber, enkeltpersoner i klubber og i kirkelige og statslige institutioner — tale om og kritisere hverandre og prøve at forstørre deres svagheder med den tanke at forklejne dem i håb om, at deres egne svagheder kan formindskes eller overses. Hvis vi virkelig elskede hverandre, således som Herren elsker os, ville der ikke være denne gnidning, men tillidsfuldhed og lykke ville herske.

Jeg kunne godt tænke mig sammen med hver eneste af jer at tage mål af os selv, for at se, om vi virkelig stræber efter at anvende princippet kærlighed over for dem, vi omgås. Er vi tålmodige, venlige, ædelmodige, ydmyge, høflige, uselviske, uden at vise temperament, uden svig, og oprigtige? Prøver vi at sætte os i den andens sted, enten han er købmand, kontorist, sekretær, opsynsmand, af en anden religion eller race, eller en mand i fængsel,

og handler vi så imod ham således som vi gerne ville behandles, hvis vi var i hans sted?

Lad os aldrig glemme, at Herren gav os den befaling at elske Gud og elske hinanden og anvende den Gyldne Regel. Vi kan ikke elske Gud uden at elske vor næste, og vi kan ikke virkelig elske vor næste uden at elske Gud. Dette gælder dig og mig, og hvis vi hver især anvender det på os selv, behøver vi ikke bekymre os om den anden.

For nogen tid siden fortalte en af mine venner mig om en oplevelse, som jeg gerne vil fortælle videre til jer. Han sagde:

"Min faders fætter og min fader boede i samme kommune og var konkurrenter i bygningsfaget. I årenes løb voksede der en meget skarp og bitter rivaliseren op imellem dem. Dette var i begyndelsen begrænset til tilbud i bygningskontrakter, og gik senere over til politiske sager, hvor de stod over for hinanden ved meget livlige valg.

"Vor nærmeste familie arvede denne situation ved min faders død, for vi drenge syntes at overtage den, da Far gik bort. Det var en hel belastning for medlemmerne af vore familier blot at være høflige over for hinanden, selv i vore kald i Kirken, hvor han virkede som biskop i et ward og jeg i et andet, og senere i højrådet, som vi begge var medlemmer af. Når vi mødtes syntes det, som om Satan fik magten, og jeg er sikker på, at han gjorde det, for har vi ikke fået at vide, at hvor der er strid, findes Herrens Ånd ikke?

"Denne situation fortsatte sin ondartede gang. Så en dag modtog jeg et kald til at lægge alle verdslige ting til side og rejse på mission og præsidere over en mission. Det var en betagende oplevelse at tænke på, og alligevel havde jeg i min underbevidsthed en yderst ubehagelig følelse over det. Jeg blev ved at spørge mig selv: 'Er du virkelig værdig til at tage imod en så vigtig kaldelse?' Jeg efterlevede Visdomsordet, jeg betalte fuld tiende, jeg var trofast i alle mine aktiviteter i Kirken, jeg var moralsk ren, og dog vedblev denne ubehagelige følelse at være der.

"Jeg gav mig øjeblikkelig til at ordne mine forretningssager og personlige sager, så andre kunne passe dem, medens vi var borte. Da jeg vendte hjem fra mit kontor en aften, skete der noget. Jeg hørte ikke nogen stemme, men lige så tydeligt som om det var en stemme, var der noget der sagde til mig: 'Du må gå til din faders fætter og få tingene i orden. Du kan ikke gå på din mission og forkynde kærlighedens evangelium, når denne frygtelige følelse eksisterer imellem jer.'

"Jeg kørte til hans hjem, og med angst og skælven gik jeg hen til døren og ringede på. Der var ingen der svarede. Efter at have ventet nogle minutter, gik jeg tilbage til min vogn og sagde stille: 'Herre, jeg har gjort et forsøg. Jeg er sikker på, at det vil kunne godtages.' Men det kunne det ikke. Den ubehagelige følelse blev ved. Jeg bad oprigtigt om råd.

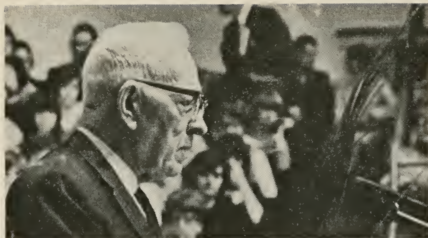
"Den næste dag, da jeg var til en begravelse, kom min fætter ind og satte sig på den anden side af gangen. Ånden fik mig til at spørge ham, om jeg kunne besøge ham i hans hjem efter begravelsen. Han samtykkede. Denne gang gik jeg med ro og styrke i min sjæl, fordi jeg havde bedt Herren berede vejen for mig.

"Da jeg ringede på døren, bad han mig komme ind i stuen og gratulerede mig til min missionskaldelse. Vi talte nogle få minutter om ting i almindelighed, og så skete det. Jeg så på ham med en følelse af kærlighed, som erstattede al den gamle bitterhed, og sagde: 'Jeg er kommet for at bede om tilgivelse for alt, hvad jeg nogensinde har sagt eller gjort, som kunne bidrage til at skille os og vore familier.'

"På dette tidspunkt kom tårerne frem i vore øjne, og i nogle minutter kunne ingen af os sige et ord. Det var et af de tidspunkter, hvor tavshed siger mere end ord. Efter nogle minutters tavshed sagde han: 'Jeg ville ønske jeg var kommet først til dig.' Jeg svarede: 'Det vigtigste er, at det blev gjort, ikke hvem der tog initiativet til det.'

"I dette øjeblik havde vi en rig åndelig oplevelse, som fik os til at rense vort liv og vor sjæl for

Forts. på side 289



Den, som elsker mig

AF JOSEPH FIELDING SMITH
af Det Første Præsidentskab og
Præsident for De Tolvs Råd

Mine kære søskende! Jeg er glad over at være sammen med Dem i dag. Jeg håber og beder inderligt, at Herren vil velsigne mig med sin Ånd, så jeg kan være i stand til at give Dem noget, som vil være til Deres bedste og til opbyggelse af Guds Rige.

Som emne har jeg tænkt at ville tage Frelserens ord: "Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader . . ." (Johs. 14:21.)

Jeg vil læse nogle få ord for Dem fra de ord, som apostlen Paulus skrev til de korintiske hellige. Folk i verden i dag har en mærkelig idé om Pauli breve og om de mænd, som har skrevet de breve vi har i Bibelen. De anvender dem på sig selv, og de ser på dem, som om de er budskaber, der er forkyndt for hele verden. Men det er de ikke. Hvert enkelt af disse breve blev ganske afgjort skrevet til medlemmer af Kirken — ikke til sekter, men til dem, som hørte de gamle apostles ord, havde modtaget dem og var blevet døbt og bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke i den forvaltning.

Derfor skal vi forstå, når vi læser disse breve, at de ting, der siges af apostlene, ikke er ting, som henvender sig til dem, som ikke har indgået pagter gennem Jesu Kristi Evangelium og ikke gjorde det på den tid. Jeg vil læse en meget bestemt, kraftig udtalelse til Kirkens medlemmer, hvoraf nogle var drevet lidt bort på den tid, akkurat som vi gør det i dag, og hvoraf nogle ikke var helt omvendt, og hvoraf nogle havde glemt de budskaber, som brødrene lærte dem og som de modtog, da de kom ind i Kirken.

Derfor instruerede Paulus disse medlemmer af Kirken og henledte deres opmærksomhed på visse betingelser, som er specielle for dem, som har indgået pagter med Jesus Kristus. Og Paulus taler ikke til vor generation. Han taler til den generation hvori han levede. Han sagde til disse korintiske medlemmer af Kirken:

"Og hvis man på den grundvold bygger med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø, strå,

"så skal det engang åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført; thi dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan enhvers arbejde er.

"Hvis det arbejde, som en har bygget derpå, består, da skal han få løn;

"hvis ens arbejde bliver opbrændt, da skal han miste lønnen; men selv skal han blive frelst, dog som gennem ild.

"Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?" (1. Kor. 3:12—16.)

Således skrev han til de hellige i Korint, og disse ord henvender sig ligeledes til de hellige i vor tid. Paulus kunne ikke sige dette til dem, som ikke var blevet døbt og bekræftet, for Herren har ganske afgjort sagt, at de, som ikke er medlemmer af Kirken, ikke kan modtage den Helligånd; og derfor sagde Paulus:

"Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!

"Lad ingen bedrage sig selv! Hvis nogen iblandt jer mener, at han er viis i denne verden, må han blive en dåre, for at han kan blive viis.

"Denne verdens visdom er nemlig dårskab i Guds øjne; thi der står skrevet: Han er den, der fanger de vise i deres kløgt." (1. Kor. 3:17—19.)

Derfor bør vi lægge mærke til dette. Vi kan ikke bygge på nogen anden grundvold. Jeg tror der er medlemmer af Kirken, som har stolthed, og som har sat guld, sølv, kostbare ting som deres store mål. Og de har forsømt deres pligter og ansvar, det som deres medlemskab af Kirken kræver af dem.

Nu vil jeg gerne læse et andet skriftsted til de samme medlemmer af Kirken, af hvem mange desværre var gået bort fra de sande lærdomme, som de havde modtaget fra Paulus og andre, som var blevet sendt for at belære dem:

"Eller ved I ikke, at jeres legemer er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv?

"I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme." (1. Kor. 6:19—20.) Denne udtalelse af Paulus er lige så sand og henvender sig med lige så stor styrke til de Sidste Dages Hellige i dag.

Paulus kunne ikke sige dette til dem, som ikke havde indgået pagter. Han kunne have fortalt enhver hvor som helst, at han var købt og prisen betalt, men han kunne ikke sige til dem, at den Helligånd var blevet givet dem, fordi den kun blev givet til medlemmer af Kirken. Men den kendsgerning står tilbage, at hver eneste sjæl på jorden blev købt og prisen betalt — jøde og ikke-jøde, hedningen, ateisten. Lige meget hvor et menneske lever eller hvad han tror eller hvilke omstændigheder han lever under, blev han købt og prisen betalt, en pris som blev betalt af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, og Han var den eneste, som kunne betale den. Ingen anden i verden kunne betale denne pris.

Og hvad blev vi så købt fra? Før jeg besvarer dette spørgsmål, vil jeg gerne sige noget andet. Jeg har hørt folk sige, og også medlemmer af Kirken: "Jeg har ret til at gøre hvad jeg har lyst til." Mit svar er: Nej, det har I ikke. I har ikke nogen som helst ret til at gøre akkurat som I har lyst til. Der er kun en eneste ret I har, og det er at gøre netop det, som jeg læser for jer: at holde Jesu Kristi befalinger. Han har fuldkommen ret til at sige det til os. Vi har ingen ret til at afslå det. Jeg er lige glad hvem det menneske er, jeg er lige glad hvor han lever, eller hvad han er — når Jesu Kristi Evangelium fremsættes for ham, har han ingen ret til at nægte af modtage det. Han har privilegiet. Han bliver ikke tvunget til at modtage det, fordi vor Fader i Himlen har givet hver eneste af os, i Kirken og uden for den, handlefrihedens gave. Denne handlefrihed giver os det privilegium at tage imod og være loyal over for vor Herres befalinger, men den har aldrig givet os ret til at fornægte dem. Ethvert menneske, som fornægter vor Himmelske Faders befalinger, er en oprører.

Naturligvis er jeg klar over, at der er tusinder af mennesker, som aldrig har hørt Evangeliet. De vil ikke blive straffet for dette. Vi kan ikke forvente, at et menneske skal overholde en befaling, som han aldrig har hørt. Men alle de, som aldrig har haft det privilegium at høre det, vil engang få chancen for det. Hvis det ikke bliver i dette liv, vil det blive i åndeverdenen. Og hver eneste sjæl vil få lejlighed til at anerkende vor Frelser Jesu Kristi mission eller fornægte den. Når Herren befaler os, vil vi, hvis vi elsker Ham, overholde befalingerne. Dette er loven for Kirkens medlemmer, med Frelserens ord: "Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig . . ." (Johs. 14:21.) Og Frelseren sagde også: "Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Johs. 14:15.)

Uheldigvis har vi medlemmer af Kirken, som tilsidesætter de befalinger Herren har givet os, og som undlader strengt at overholde dem. Dette er ikke jeres ret. Det er blot jeres privilegium, det privilegium Herren har givet jer til at handle for jer selv. I er forvaltere med kraft i jer til at adlyde eller lade være at adlyde. Hvis det ikke var således, kunne ingen blive prøvet for ulydighed. Vi læser i skriften, at ethvert menneske vil blive prøvet i henhold til sine gerninger. Nuvel, hvis vi ikke er under forpligtelse, hvem kan så prøve os? Har I nogensinde tænkt på det? Hvis der ikke var nogen forpligtelse for mig til at overholde Herrens befalinger, kunne jeg ikke blive straffet, hvis jeg brød dem.

Vi straffer ikke folk, hvis de gør noget, som ikke er imod lovene, gør vi vel? Men Herren har givet os sine love, Jesu Kristi Evangelium, ikke fordi det behager Ham selv, ikke fordi Han selv skal have noget ud af det. Han har givet os disse love, for at vi måske kunne få noget ud af dem. Og naturligvis føjer enhver, som holder disse befalinger, så meget til sin personlige herlighed. Der er ingen tvivl om dette. Vor Herre har aldrig givet en befaling i denne verden til noget menneske, undtagen det var hensigten, at det skulle være til den pågældendes evige gavn. Jeg tror, at vi sommetider overser dette.

Jeg håber, at Herren vil hjælpe mig til at holde sine befalinger. Som jeg sagde, er Hans befalinger ikke svære at overholde. Det sagde Han selv. Nogle mennesker siger, at Hans befalinger er svære at holde. Er det ikke en indrømmelse af, at de ikke holder dem?

Lad mig stille jer et spørgsmål: Er der nogen her, som ikke har begået en synd eller en overtrædelse af en guddommelig lov? Hvis der er det, beder

jeg jer række hånden op. Jeg ser ikke nogen hænder oppe. Jeg kan ikke række min hånd op. Nuvel, har I nogensinde, efter at have begået noget forkert, følt jer bedrøvet og har fået omvendelsens ånd og ønsket, at I ikke havde gjort det? Hvis I Ikke har følt på denne måde, må I hellere tale med jeres biskop. Jeg har gjort ting, som jeg ikke skulle have gjort, og jeg har følt mig bedrøvet. Jeg har aldrig begået mord; jeg har holdt mit legeme rent; jeg har aldrig stjålet fra nogen. Da jeg var barn, har jeg måske taget noget, som ikke tilhørte mig, som f. eks. naboens æbler. Men når jeg har gjort noget galt, har jeg følt mig bedrøvet.

Frelseren begik ingen synd og bar heller ikke på nogen dårlig samvittighed. Det var ikke nødvendigt for Ham at omvende sig, således som det er for dig og mig; men på en eller anden måde, som jeg ikke kan forstå, bar Han vægten af mine og dine overtrædelser, og de overtrædelser som enhver, der kommer ind i denne Kirke lige fra Adams tid til i dag og til tidernes ende, begår. Han kom og tilbød sig som offer for at betale gælden for hver enkelt af os, som er villig til at omvende os fra vore synder og vende tilbage til Ham og holde Hans befalinger.

Kan jeg lade være at elske Ham? Nej, det kan jeg ikke. Elsker du Ham? Så hold Hans befalinger. Hvis du ikke gør det, må du selv stå til ansvar for det.

Da Adam og Eva blev sat i Edens Have, var det ikke nødvendigt at de skulle dø. De kunne have været der den dag i dag. De kunne have fortsat i utallige år. Der var ingen død den gang. Men det ville have været en frygtelig katastrofe, hvis de havde afstået fra at nyde frugten af træet, for de ville være blevet i Edens Have, og vi ville ikke være her; ingen ville være her undtagen Adam og Eva. Derfor spiste Adam og Eva. Spisningen af den forbudne frugt undertrykte åndens kraft og skabte blod i deres legemer. Der var intet blod i deres legemer før faldet. Blodet blev legemets liv. Og blodet var ikke blot dets liv, men det havde i sig dødens sæd. Og derfor bliver vi gamle, og vi dør. Men det ville have været frygteligt, hvis Adam og hans efterkommere på grund af faldet var blevet tvunget til at dø og forblive døde; det ville have været tilfældet, hvis der ikke havde været nogen forløsning.

Det var det Satan ønskede, så han bearbejdede dem. Jeg tror han havde den tanke: "Nu har jeg ødelagt Herrens plan. Jeg har fået Adam og Eva til at blive dødelige, og de skal dø; enhver må dø, og de vil alle være undergivet mig." Og han lo over det.

Der var kun én forløsningsmåde, én måde hvorpå genoprettelse kunne ske, og legemet blive gengivet til ånden; det var ved en uendelig forsoning, og den måtte foretages ved et uendeligt væsen, en som ikke var underkastet døden og alligevel en, som havde magt til at dø og som også havde magt over døden. Og derfor sendte vor Himmelske Fader os sin Søn, Jesus Kristus, til denne verden med liv i sig selv. Og fordi Han havde en moder, som havde blod i sine årer, havde Han magt til at dø. Han kunne overgive sit legeme til døden og så tage det på sig igen. Lad mig læse Hans egne ord: "Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.

"Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader." (Johs. 10:17—18.)

Han havde magt til at nedlægge sit liv, og på korset betalte Han prisen for vore synder og samtidig for Adams overtrædelse. Hans uendelige forsoning resulterede i to ting: (1) gengivelsen af legemet til ånden, og (2) forløsningen af dem, som antager Jesu Kristi Evangelium og som vil være loyale til at overholde Hans befalinger — frihed fra deres synder.

Nu til slut, hvad skal vi så gøre? Vil vi elske Ham? Vil vi være klar over det store Han gjorde for os, og vil vi være taknemmelige, eller vil vi overtræde Hans befalinger? Jeg vil gerne læse noget af Sydney Harris, taget fra Deseret News i 1964, med titlen "Ville vi tro og følge?"

"Hvis Herrens andet komme skulle ske, ville der så ikke snart blive endnu en korsfæstelse? Og denne gang ikke ved romerne eller ved jøderne, men

ved dem, som stolt kalder sig kristne? Jeg gad vide! Jeg gad vide hvorledes vi i dag ville betragte og behandle denne mand med Hans mærkelige og frygtindgydende og 'upraktiske' lærdomme om menneselig opførsel og menneskelige forhold. Ville vi tro og følge, mere end de mange folk på Hans tid troede og fulgte?

"Ville ikke militaristerne iblandt os angribe Ham som en fejg pacifist, fordi Han opmuntrer os til at være fredsstiftere?

"Ville ikke nationalisterne iblandt os angribe Ham som en farlig internationalist, fordi Han fortæller os, at vi alle er af et kød?

"Ville ikke de rige iblandt os tugte Ham som en besværlig radikalist, fordi Han hindrer de rige i at komme ind i Himmerige?

"Ville ikke de liberale iblandt os sende Ham bort som en drømmende vagabond, fordi Han råder os til ikke at bekymre os om i morgen, til ikke at samle skatte på jorden?

"Ville ikke teologerne iblandt os fordømme Ham som en skvaldrende heretiker, fordi Han skærer igennem ritualets kærne og befaler os blot at elske Gud og vor næste?

"Ville ikke de sentimentale iblandt os håne Ham som en kyniker, fordi Han advarer os om, at vejen til frelse er svæver og vanskelig?

"Ville ikke puritanerne iblandt os foragte og fornægte Ham, fordi Han spiser og drikker med toldere og syndere og foretrækker drukkenboltes og skøgers selskab fremfor 'respektable' kirkemedlemmers?

"Ville ikke de sanselige iblandt os foragte Ham, fordi Han faster i fyrretyve dage i ørkenen og forsømmer legemets fornødenheder?

"Ville ikke de stolte og betydningsfulde iblandt os le ad ham, når Han instruerer de tolv disciple om, at den som ville være den 'første' skulle påtage sig den mindstes rolle og tjene alle?

"Ville ikke de verdsligt kloge og oplyste iblandt os være forfærdede over at høre, at vi ikke kan blive frelst, med mindre vi bliver som børn, og at et lille barn skal lede os?

"Ville ikke enhver af os — på sin egen måde — finde en eller anden del af denne Mands udtalelser og gerninger så truende mod vor egen levemåde, så meget på tværs af vor egen rodfæstede tro, at vi ikke kunne tolerere Ham i lang tid?

"Jeg gad vide! Jeg gad vide, om vi er det mindste bedre forberedt på det andet komme, end vi ville have været på det første."

Når vi nu kommer hjem, så lad os gå ned på vore knæ og takke Herren for Hans mange velsignelser, og vor Herre Jesus Kristus for Hans barmhjertighed og storhed og godhed, som gør det muligt for os, hvis vi holder Hans befalinger, at komme tilbage til Gud vor Faders nærhed og bo hos Ham. Må Herren velsigne jer med jeres hjertes oprigtige ønske er min bøn i Hans Søns, Jesu Kristi, vor Forløsers navn. Amen.

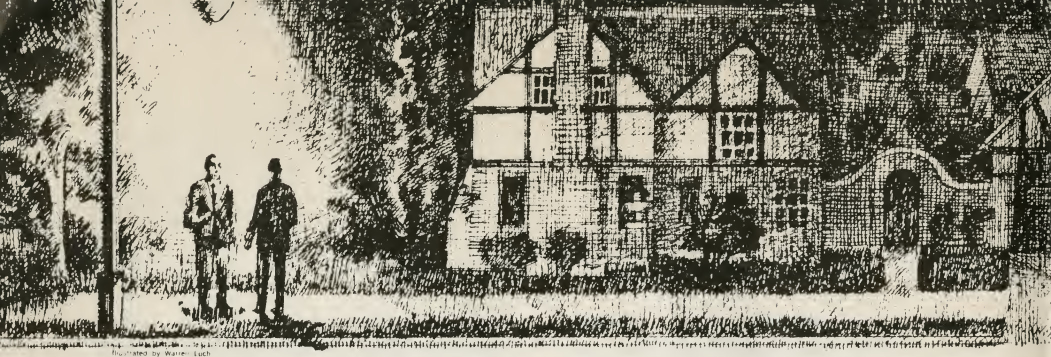
Forts. fra Side 285

de ting, som havde skilt os, og det er nu resulteret i et godt familieforhold.

"Nu kunne jeg rejse på min mission og belære andre om den sande betydning af kærlighed, fordi jeg for første gang i mit liv selv havde erfaret omfanget af den, og nu kunne jeg ærligt sige, at der ikke var noget menneske i verden, som jeg ikke elskede og satte pris på. Siden den dag har mit liv ikke været det samme som før, for det var den gang jeg lærte på den mest positive måde, som jeg aldrig før havde forstået det, Mesterens påbud til sine disciple, da Han sagde: 'En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre.'" (Johs. 13:34.)

Lad os alle stræbe efter at leve værdigt, så vi kan få vore navne opskrevet blandt dem, som elsker deres medmennesker, og derved bevise vor kærlighed til Gud. Gud lever virkelig. Jesus er Kristus. Gennem Ham har vi det gengivne Evangelium, som tilbyder os udødelighed og evigt liv.

Dette er mit ydmyge vidnesbyrd til Dem, og jeg giver Dem mine velsignelser i Jesu Kristi navn. Amen.



Illustrated by Warren Luch

Sådan har det ikke altid været

Det var sent, da biskoppen kørte sine rådgivere hjem. De havde hele aftenen været optaget af at besøge nogle medlemmer, og havde tilbragt tiden i harmoni og glæde. Men det var sent, sa efter et fast handtryk til hver, kørte biskoppen hjem, efterladende dem stående foran anden-rådgiverens hjem. "Ved du hvad, Jim, jeg kan næsten ikke udtrykke, hvor taknemmelig jeg er for at være i dette biskopråd. Jeg var faktisk temmelig overrasket, da biskoppen valgte mig, efter at broder Murphy flyttede. Jeg havde jo ikke engang været i dette ward et år, vel, jeg troede han ville have kaldet nogen, der havde boet her længere."

Første rådgiveren smilede og lagde kærligt armen om sin ledsager. Han kunne godt lide broder Larson; både han og biskoppen havde lagt mærke til hans villighed og entusiasme, straks efter at han var flyttet til deres ward. Første-rådgiveren var dog også klar over, at det først var efter megen bøn og faste, at biskoppen havde følt det rigtigt at vælge et så nyt medlem af wardet som rådgiver.

"Som jeg sagde, "fortsatte broder Larson, "vi var med i en hel del i vore to sidste wards, og det var virkelig gode mennesker, men af en eller anden grund nåede mange af dem aldrig helt den høje grad af kirke-aktivitet, som så mange i dette ward har nået. Jeg har prøvet at finde ud af, hvad der gør dette ward så meget mere aktivt end de to andre wards. Men jeg har opgivet; jeg kan ikke sætte fingeren på det, med mindre det er det, at vi er særlig heldige at have en sådan rigdom af ledere boende i samme naboskab. Alle synes så interesserede og aktive!" Første-rådgiveren smilede endnu mere. Han skiftede sin vægt over på den anden fod og nød et kort øjeblik denne ærligt mente ros. Måske han alene vidste, hvor hårdt biskoppen havde slidt for at bringe wardet til dette punkt, medens en nyankommen betragtede wardets høje aktivitetsgrad som nærmest en naturlig tilfældighed.

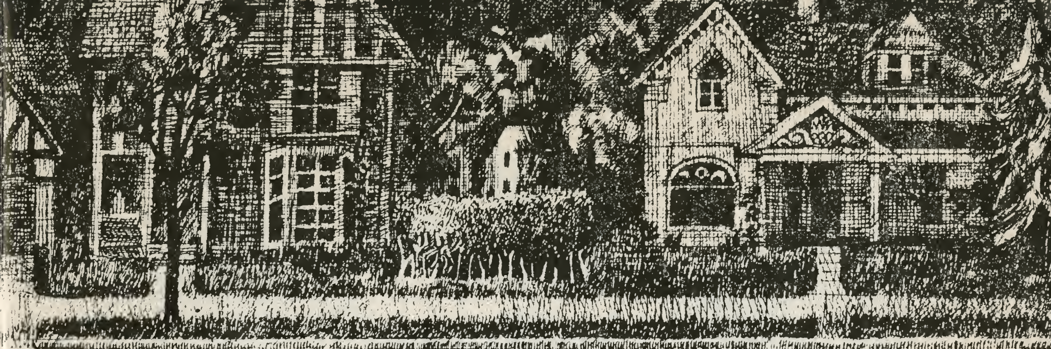
"Det var venligt sagt," svarede han endelig. "Jeg indrømmer, at vi har nogle dygtige ledere, men jeg tror ikke, jeg kan give dig ret i, at det blot er et tilfælde, at de alle bor i det samme nabolag."

Han gjorde en lille pause, for ligesom at lægge mere vægt på sin næste bemærkning: "Ser du, broder Larson, **sådan har det ikke altid været.** Der var engang, for blot et par år siden, hvor vi stod nederst på statistikken i staven, og man behøvede ikke en rapport for at se det. Medlemmernes deltagelse i nadvermøderne var som regel langt under gennemsnittet. Præstedømmeaktiviteten så dog ikke så dårlig ud, indtil man blev klar over, at mange af brødrene gik hjem i den halve time før søndagsskolen og ikke kom tilbage.

"Du synes, vi har den bedste spejder-trop i distriktet? Jeg vil indrømme, at sytten aktive eagle-scouts er et imponerende skue, men for tre år siden kunne vi ikke engang finde nogen, der ville være tropsfører. Og årsagen til at biskoppen og jeg blev så glade, da vort kor blev bedt om at synge til stavskonferencen, var simpelthen den at præsidentskabet véd, at vor ward i hvert fald er et, der kan bringe fyrretyve mennesker sammen i et kor, der vil synge med følelse og styrke, og som aldrig vil undlade at komme til øvelse. Men der var engang, da vi var det eneste ward i staven, der ikke havde et kor!" Han holdt igen en lille pause, for at give sine ord eftertryk. "Nej, broder Larson, sådan som det er nu, har det ikke altid været."

De stod begge dér i mørket - lysene blev slukket i et hus på den anden side af gaden, men anden-rådgiveren var stadig mere videbegærlig.

"Nej, vent nu lidt. Nu tror jeg, du undervurderer fortiden. I har altid haft fremragende lederskab i dette ward. Var der ikke nogen, der fortalte mig, at da biskoppen var stavs-søndagsskoleforstander, var hans kone



Fra det Præsiderende Biskopråd

Hjælpeforeningens præsidentinde? At din kone var GUF-præsidentinde og at du var leder af et af de mest aktive ældstekvorums heromkring? Har ikke broder Meeker været missionspræsident? Var ikke broder Dansie i stavspræsidentskabet, før han blev patriark? For mig ser det ud, som om dette ward har huset nogle storartede kirkefamilier."

Første-rådgiverens øjne glimtede, idet han trådte et skridt frem og sagde: "Åh jo, du har ret. Dette ward har altid haft nogle storartede aktive familier. Men for lidt siden sagde du, at vi var "heldige" at have sådant fremragende lederskab i wardet. Hvad jeg siger, er blot at nogle af vore mest effektive folk engang hverken var aktive eller ledere."

Første-rådgiveren klargjorde yderligere, hvad han mente, idet han fortsatte: "Æres den, som æres bør, siger man jo. Biskoppen, nemlig! Han er manden, der har forandret dette ward så bemærkelsesværdigt. Du kom ind senere og lægger mærke til, hvor vidunderligt aktive alle er, og hvor glimrende alle vore programmer forløber. Jeg siger dig, sådan var det ikke altid. Biskoppen er skyld i forandringen."

"Hvordan bar han sig ad?" spurgte broder Larson hurtigt.

"Da de ordinerede ham til biskop, var det første han foretog sig at afløse både sin og min kone. Det næste var at lade broder Murphy og mig vide — temmelig bestemt — at fra nu af ville der kun blive et ward-job pr. person, og kun een større stilling pr. familie. Da jeg bad om at få broder Haddock til GUF-Forstander, sagde han nej, simpelthen fordi broder Haddocks hustru allerede var rådgiver i Primary. Da jeg mente, at forstanderens stilling var den vigtigste, sagde biskoppen: "Ja, men Primary er allerede organiseret, find en anden." Og det var, hvad vi måtte gøre: Finde andre til mange stillinger! Ja, da vi skar ned til een stilling pr. person (og vi talte ikke hjemmelærerarbejdet med, det er et præstedømme-privilegium, sagde biskoppen), befandt vi os i en håbløs mangel på lederemner.

"Så lod biskoppen sekretærerne udarbejde en liste over alle medlemmer, med eller uden stillinger. Han nærmest tvang os til at tage mennesker i betragtning, som jeg altid havde anset for totalt uinteresserede. Men da vi kom til dem, ydmygt og efter bøn, skete der noget ret bemærkelsesværdigt for dem og dette ward. Vi trængte til dem, og de opdagede hurtigt glæden ved at føle, at der var brug for dem." Men første-rådgiveren var ikke færdig. Han fortsatte: "Biskoppen holder af at citere noget, han læste for år tilbage, at een af Kirkens vigtige funktioner er at hjælpe til at fuldkommengøre individet. Han siger altid, at når vi forholder den enkelte mulighederne for at deltage som ledere og lærere, forhindrer vi dem i at opdage Evangeliets fulde velsignelse. Så da han begyndte at lade kald i Kirken synes noget specielt — eet pr. person — begyndte folk at vente og glæde sig til, hvad deres særlige kald ville blive. De stærke medlemmer, indskrænket til een stilling, satte alt ind på den; de mindre erfarne Hellige arbejdede hårdt for at hæve sig op til denne nye standard.

"Ja, da vi besøgte Gary Clark angående stillingen som tropsfører for spejderne, slog han knytnæven i sin flade hånd og sagde, at han ville rigtignok gøre sit bedste. Og han sagde een ting til; han sagde, at dette var hans første virkelige job, siden han gik gennem Templet. Forstår du, med hans ikke særlig strålende deltagelse ville jeg jo aldrig drømme om, at han havde været aktiv tidligere. Senere fandt vi ud af, at han aldrig havde følt sig som hørende til vor ward, han syntes ikke nogen havde brug for ham, alle syntes ligeglade."

"Joh, vi har været yderst "heldige", som du antydede, men vort held kom i form af en biskop, som under bøn har hengivet sig fuldstændigt til den opgave at hjælpe alle familier i vor ward til at få mange erfaringer i Kirken. Resultatet er vidunderligt!"



Mor bor i køkkenet

AF LAEL J. LITTKE

Jeg havde ikke lagt mærke til, at Mor blev misbrugt i vort hjem, før Linda talte til mig om det. Hun sagde, at hun slet ikke havde lagt mærke til det, før den dag, da Hjælpeforeningens kredslærerinder kom, og 4-årige Cissie lukkede dem ind. Søster Clayton spurgte, om Mor var hjemme, og Cissie svarede, idet hun pegede med en lille, tyk finger: "Hun er derude," og så tilføjede hun: "Mor bor i køkkenet."

Jeg var ganske vist tilstede, men jeg ville aldrig have skænket det en tanke, hvilket — som Linda senere sagde — blot viste, at jeg tog det for givet, at Mor var der, men hvad kan man i grunden vente af en på 10 år? spurgte hun. Hun var selv 15 år og kunne bøje et udsagnsord, så jeg regnede med, at hun vidste, hvad hun talte om.

Linda havde en samtale med Far samme aften, mens Mor lagde Cissie i seng. Hun gav en dramatisk forestilling af den omtalte scene; jeg skulle forestille søster Clayton og spurgte: "Er din moder hjemme, Cissie?". Linda, som spillede Cissie's rolle, slog elegant ud med armen (det kunne jeg altså ikke huske, at Cissie havde gjort!), og sagde: "Hun er derude — Mor bor i køkkenet," med en dyb, hæs stemme, der ikke lignede ret meget efter Cissie.

Far var imponeret. "Cissie burde gå til scenen," sagde han.

Linda ignorerede ham. "Der har vi det." sagde hun, "sagt med ungdommens usminkede uskyldighed."

"Jeg gad vide, om det er så usminket som den pletfri udskyld." sagde Far. Sommetider sagde Far sådan noget underligt noget.

"Det er en skam," fortsatte Linda. "Mor er aldrig ude af det køkken."

"Hør nu her,'' sagde Far og kløede sig i håret, "vi bliver nød til at tale lidt om det punkt. Jeg kan da huske engang, vi lukkede hende ud, for at hun kunne komme til tandlægen og få trukket en tand ud."

Linda sukkede. "Årh, Far," sagde hun, "kan du ikke være lidt alvorlig. Naturligvis går hun ud og køber ind og går i kirke og sådan noget, men billedlig talt er hun lukket inde i det køkken. Cissie viste os det jo. 'Af børn og fulde folk skal man høre sandheden', siges der jo."

"Det kan vi jo godt sige," sagde Far.

Linda følte sig opildnet. "Hun skulle ikke være tvunget til at spilde sit liv i det køkken med at udføre arbejde, som en 10-årig kan gøre. Karen her kunne endda gøre det," sagde hun og pegede på mig.

"Nej, det kunne jeg slet ikke," sagde jeg heftigt, da jeg følte, at Mor og jeg på en eller anden måde begge to blev bagtalt. Ærlig talt, så kunne jeg ikke tænke mig ét eneste sted, hvor jeg hellere ville tilbringe min tid, end i Mors store, lyse køkken. Det var fyldt med potteplanter, flettede kludetæpper og lækre ting til at spise, og vinduerne langs den ene side lod strømme af morgensol spille hen over morgenbordet og lige ind i selve sjælen i os, medens vi spiste. Far sagde engang, at solen kun var symbolet på et endnu større lys, som Mor spredte omkring sig, og som igen var et genskin af lyset fra vor himmelske Fader. Det lød vældig pænt, selv om jeg ikke forstod det hele.

Men Linda blev ved med at holde på, at Mor var en ufrivillig fange.

"Hvilket forslag har du, der kan ændre noget ved det?" spurgte Far.

"Jeg har tænkt over det hele dagen," sagde Linda, "og jeg foreslår, at vi lader Mor tage sit gamle arbejde op igen, i hvert fald for resten af sommeren, medens jeg er hjemme og kan ordne huset og tage mig af børnene." Linda betragtede ikke sig selv som "et af børnene" mere.

"Jamen, Mor arbejder da også nu," sagde jeg. "Hun arbejder hele tiden."

"Ja, lige bestemt," sagde Linda. "Men hvad løn får hun? Hun øder bare sin intelligens her uden at opnå noget som helst. Hun laver mad, vasker op, gør rent — ok, det kan vi tre piger gøre så let som ingenting og lade Mor få fri til at arbejde og udføre noget af det, hun gerne vil. Hun kan tage plads igen på avisens redaktionskontor, ligesom Karinas moder gjorde; så kunne hun få noget pænt tøj og komme til at tale med andre mennesker. Én gang journalist, altid journalist, ved du nok. Duften af tryksværten går en i blodet."

"Det lyder mægtig usundt," kommenterede Far.

Linda fik et fjernt blik i øjnene. "Mor plejede at skrive spalterne om brude og bryllupper, og nu lever hun sit liv i et køkken og vasker op. Det er vel nok gået tilbage!"

"Nu skal jeg fortælle jer, hvad vi skal gøre," sagde Far. "Jeg vil tale



med Mor om det og høre, hvad hendes mening er. I løbet af nogle få dage skal jeg afgive erklæring."

Linda plagede Far hver dag for at få at vide, hvorledes det gik. Hun sagde, at hun var en kvinde ligesom Mor, og hun vidste, at hun ville føle sig som en løvinde i et bur, hvis hun var i Mors sted uden noget udeliv, som f. eks. skolen — eller et job. I tankerne forestillede jeg mig Mor fare frem og tilbage fra det ene rum til det andet med et vildt udtryk i øjnene, ligesom dyrene i Zoologisk Have; jeg følte mig for tabt og ensom ved at tænke på, at Mor var ulykkelig, fordi hun måtte blive hjemme og tage sig af os. Hun så nu ikke ud til at være ulykkelig. Hun gik og sang nogle små glade sange, mens hun passede sit arbejde i huset. Linda sagde, at det bare var for at holde humøret oppe.

En morgen, da vi var færdige med morgenmaden, rejste Far sig. "Børn!" sagde han, "og Linda", føjede han til — "uvant som jeg er med at tale offentligt, vil jeg dog gerne have lov til at komme med en meddelelse. Mor tager tilbage til sit gamle job — duften af tryksværte sidder hende i blodet" — her så han på Linda, som nikkede meget vidende — "og hendes gamle chef sætter hende på lønningslisten næste uge i stedet for en ung pige, der holder op, fordi hun skal giftes."

"Mor — det lyder vidunderligt!" sagde Linda. "Nu får du da en chance til at udnytte dine evner."

"Tilbage til fortryllelsen og spændingen ved avisredaktionen," sagde Mor, "Hej for mig, her kommer jeg! Jeg kan allerede mærke duften af tryksværten!" Mor talte også så mærkeligt sommetider.

"Og jeg overtager det hele herhjemme," sagde Linda. "Den første uge sætter du ikke dine ben i køkkenet, undtagen når vi skal spise morgenmad."

"Helt i orden!" sagde Mor.

Cissie, som sad og dryssede et helt lille bjerg af salt ud af saltbøssen, så op. "Skal Linda nu være vores Mor?" spurgte hun.

"Nej," svarede Mor, "jeg bliver da ved med at være Mor."

"Du kan da ikke være Mor, hvis du ikke er her," sagde Cissie.

Jeg er da hjemme, når jeg kommer fra arbejde."

"Det er ikke det samme," sagde Cissie. "Linda skal være Mor."

Cissie kaldte endda Linda for "Mor" den første dag, efter at Mor var taget på arbejde. Det var ligesom at lege "Far, Mor og børn", og Linda nød at spille sin rolle. Hun hørte dårligt nok efter de instrukser, Mor gav hende, og ville ikke engang lade Mor foretage lørdagsindkøbene. Hun sagde, at det kunne hun godt gøre på mandag. Fars eneste instruks var, at det ikke ville være rigtigt at hugge noget af det, som Mor havde sat til side som reservelager. Han gav Linda ugepenge og sagde, at de skulle strække til alt, hvad vi skulle bruge.

Da Far og Mor var gået, sagde Linda, at nu ville vi først gå hen og handle; når vi så kom hjem, kunne vi gøre rent, og derefter kunne vi så tage hen i friluftsbadet.

Det gik nu ikke helt, som vi havde planlagt. Det tog meget længere tid at købe ind, end vi havde regnet med, mest fordi vi først gik hen i en konfektionsforretning, og købte nye badedragter til os allesammen. Linda sagde, at vi havde mange flere penge, end vi skulle bruge hos købmanden, og Mor havde sagt, at vi måtte selv bestemme, hvad vi ville bruge pengene til. Det var alligevel dyrere at købe ind til mad, end vi havde tænkt os, og da vi fik talt op, hvad vi skulle betale, måtte vi lægge en karton Corn Flakes og to poser franske kartofler tilbage, fordi vi ikke havde penge nok.

Da vi kom hjem, kom Linda i tanker om, at hun ville bage en kage, inden vi skulle vaske op efter morgenmaden og gøre rent. Hun havde glemt at købe Vanilla, så hun sendte Cissie og mig hen til naboen og låne en teskefuld. Vi gik meget forsigtigt med det, men vi spildte det alligevel, og Linda sagde, at det var kun to fæhoveder, der kunne finde på at gå hen og låne Vanilla i en teske. Jeg spurgte, hvordan vi ellers kunne vide, hvor meget vi skulle låne, og hun svarede, at vi kunne have målt det og hældt det i en kop. Hun sagde, at man virkelig ikke kan vente sig ret meget af børn. Hun satte kagen i ovnen uden Vanilla, og vi ventede spændt på, at den skulle blive færdig. Linda kiggede hvert andet øjeblik ind i ovnen for at se, hvorledes det gik med den. Da hun endelig tog den ud, var den hævet i den ene side og faldet sammen i den anden. Linda sagde, at det var Cissie's og min skyld, fordi vi havde spildt Va-

nilla'en, men det skulle vi ikke være kede af, for hun ville fylde hulningen op med glasur. Da vi spiste til middag, sad Far og Mor og kiggede ned i tallerkenen hele tiden, medens de spiste et stykke af kagen, men Cissie og jeg kunne ikke spise vores. Det smagte ligesom klæg dej. Linda sagde, at vi ikke måtte gå fra bordet, før vi havde spist op til sidste krumme, og Cissie græd og sagde, at hun ikke ville have Linda til mor mere. Hun sagde, at hun bare ville lege, at hun var et moderløst barn, medens Mor var på arbejde.

Næste dag glemte vi, at vi skulle have været i Primary, og jeg ødelagde dermed min ellers fuldkomme mødeprocent. Linda sagde, at det ville ikke have hjulpet os noget, hvis vi havde husket det, for hun kunne ikke køre os derhen i bilen. Jeg sagde, at vi kunne have kørt med naboens, som var lærerinde i Cissie's klasse, men Linda så vred ud og sagde, at jeg ikke kunne regne med, at hun kunne huske på alting, nej, jeg kunne ej!

Om onsdagen faldt Cissie ned fra gyngen og kom ind med blod over hele ansigtet fra et sår i hovedet. Linda sagde, at hun ikke kunne tåle at se blod, for så ville hun besvime. Jeg ville også gerne besvime, men jeg vidste ikke, hvordan man skulle bære sig ad, så jeg vaskede Cissie og hældte en halv flaske rød jod ud over såret. Det løb ned ad ansigtet på hende og så værre ud end blodet før. Cissie tilbragte resten af den eftermiddag med at sidde ude på fortrappen med Mors paraply over sig. Da Mor kom hjem, sagde hun, at der var en tiger, der havde bidt hende henne under grædepilen, og det var nok bedre, at Mor blev hjemme og passede på hende.

Det blev sent den aften, inden vi fik middagsmad, for Linda havde ikke sat stegen i ovnen før et kvarter inden Far og Mor kom hjem. Hun sagde, at det tog vistnok nogen tid, inden man fik lært alt, hvad der var at gøre i et hus. Det svarede Mor ikke på. Hun opførte sig som en dame, der er på ferie, sagde, at nu ville hun lige, læse det nye Relief Society Magazine (Hjælpeforeningens Blad), og så ville hun i seng.

Om torsdagen gik det meste af tiden for Linda og mig med at holde styr på Cissie. Hun stak af hele tiden; hun sagde at Linda regerede alt for meget med hende, og der var ikke noget ved at være derhjemme, når Mor ikke var der.

Den aften fik vi alle de levninger til middag, der var i køleskabet, for vi havde brugt alle husholdningspengene, og vi havde ikke mere kød at tage af.

Om fredagen sagde Linda, at vi skulle skynde os at gøre rent i huset og så gå over i friluftsbadet og svømme, hvis Cissie ville brække sin sparebøsse op og låne os penge til det, for Linda havde ikke en øre i sin, og jeg havde heller ingen i min. Bagefter sagde hun, at vi lige så godt kunne gå over og svømme først, så kunne vi gøre rent bagefter. Det værste var, at vi traf nogle kammerater derovre, så vi blev der til om eftermiddagen. Da vi så endelig kom hjem, sagde Linda, at nu blev vi nød til at rubbe os, hvis vi skulle blive færdig inden kl. 17:30. I Mors køkken, der ellers skinnede af orden og renhed, var der et farligt roderi, for vi havde ikke vasket op i to dage, og der var overhovedet ikke vasket gulv hele ugen. Snavsetøjet, som vi ikke havde gidet lægge ud i vaskerummet, lå smidt om bag køkkendøren.

Cissie blev sat til at skure gulvet. Hun svarede, at det behøvede hun ikke at gøre, for det var ikke Linda, der var Mor, så hun skulle ikke gøre, hvad hun sagde. Linda sagde til hende, at hvis hun ville være sød og hjælpe til, så skulle vi bagefter følges ad allesammen hen og få en ispind, hvis altså bare Cissie ville "låne" lidt flere penge ud fra sin sparebøsse. Vi bestemte så, at vi hellere måtte hente ispindene først for at få kræfter til arbejdet.

Da vi kom tilbage, var kl. næsten blevet 15. Linda skyndte sig at få begyndt at vaske og stryge efter at have bedt mig om at koge ris. Hun sagde, at når vi ikke havde noget kød, så kunne vi bare få ris og så lege, at vi var kinesere.

Jeg satte en gryd med vand over at koge og hældte nogle risengryn i. Jeg hældte hele pakken i, men det så ikke ud til, at der var nok til 5 personer, så jeg tog en pakke til og hældte i. Det fyldte pænt i gryden.

Cissie fik fat i en spand vand og stod og pjaskede i den med gulvskrubben, bare for at høre vandet pjaske, så plørede hun en masse vand ud på gulvet og begyndte at køre det rundt med gulvkluden.

Pludselig hørte jeg Linda skrige. På vej ud i vaskerummet gled jeg og faldt på det oversjaskede gulv. Cissie skældte ud og sagde, at jeg grisede hendes rene gulv til.

Ude i vaskerummet var Linda ved at prøve at skubbe oceaner af sæbeskum tilbage i vaskemaskinen. "Jeg tror nok, jeg kom for meget vaskepulver i," gispede hun. Vi stod hjælpeløse og beskuede ulykken, da vi pludselig mærkede lugten af svedent tøj. Linda styrtede hen til strygebrædtet og snappede det varme jern — men det skete altså ikke hurtigt nok. Der var et stort, mørkebrunt svedent mærke på en af Fars bedste, hvide skjorter.

"Hvad bliver mon det næste?" hylede Linda. Hun tog ledningen ud af stikkontakten, greb skjorten og kylede den ned i det brusende sæbevand, som nu skummede ned over maskinen og ud over hele gulvet.

Cissie stod pludselig i døren. "Der ligger noget over hele komfuret," meddelte hun.

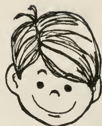
Dette "noget" var risene. De kogte ud over gryden og ned over komfuret, ligesom sæbevandet flød ned over vaskemaskinen. Der var ris nok til at bespise det halve Kina.

Det tog os en time at gøre rent efter alt det roderi. Det tog en anden times tid at få vasket op og få Mors køkken til at se nogenlunde præsentabelt ud. Cissie havde lige bestemt penge nok tilbage i bøssen til at vi kunne købe 5 portioner færdiglavet middagsmad i stedet for den ris, vi ikke kunne tænke os at spise, efter at vi havde renset komfuret.

Far kunne ikke lide den færdigkøbte mad, men han spiste uden at sige et ord. Linda sad og stak til sin. Da vi allesammen var færdige, rømmede hun sig.

"Mor," begyndte hun, og holdt så en pause. Hun rødmede og så ud, som om hun var lige ved at græde.

"Mor," busede hun ud, "jeg kan ikke klare dit arbejde herhjemme. Jeg forstår mig ikke på økonomi, jeg er ikke psykolog, ikke chauffør, jeg er ikke rationaliseringsekspert barne-



BØRNENES SIDER



Hvordan en edderkop hjalp lille frøken Muffet



Lille frøken Muffet sad på en tue ifærd med at spise sin tykmælk. I grenene på et lille træ ved siden af hende sad en meget travl edderkop ifærd med at udbedre et hjørne af sit spind. Alt imens edderkoppen spandt, syntes den at lytte til, hvordan frøken Muffet lagde planer for dagen.

"Denne klodsede græstue kunne virkelig være blødere," sagde hun. "Jeg vil lave en pæn lyserød pude til at lægge ovenpå. Så vil jeg male nogle blomster på stakittet, så jeg får en smukkere udsigt. Og jeg tror, jeg vil bage en korrendekage til at spise sammen med min tykmælk. Kager gør det meget mere spændende at spise. Åh, der er så mange ting, der skal gøres i dag," sagde lille frøken Muffet, medens hun skjulte en gaben og skiftede stilling på tuen for at sidde mere behageligt. "Så mange ting at gøre i dag . . . så snart jeg er færdig med min tykmælk."



Som lille frøken Muffet sådan sad på sin tue og var ved at være færdig med sin tykmælk, bemærkede hun Sussi, der gik nedad stien og så efter



sine får. Det så ud til, at hun plukkede et eller andet fra buskene, idet hun gik forbi.

"Hvad samler du på, lille Sussi?"

"Små uldtotter der er revet af ryggene på mine får," sagde hun. Så plukkede hun en tot uld, der sad fast på en gren, og puttede det i sin lomme.

"Jeg ser altid efter uldtotter, når jeg er ude med mine får. Jeg har snart nok til en pude," sagde hun. "En pæn lyserød pude til min seng. Vil du ikke nok komme og samle noget uld sammen med mig?"

"Jeg skal være der om et øjeblik," smilede lille frøken Muffet. "Det er en af de ting, jeg må gøre i dag, såsnart jeg er færdig med min tykmælk."

Som lille frøken Muffet sad der på sin tue, så hun Mary vande sin have. "Mary . . . Mary, hvordan vokser det i din have?"

"Mine klokkeblomster og violer er som kønne piger, der står på række," sagde Mary stolt.

"Hvis du vil komme her hen til hegnet, vil jeg give dig nogle planter, så kan du selv anlægge en have."

"Jeg skal være der om et øjeblik," smilede lille frøken Muffet. Det er en



af de ting, jeg vil gøre i dag — såsnart jeg er færdig med min tykmælk."

Som lille frøken Muffet sad der på sin tue, så hun bageren komme bærende på en kage.

"Hvor skal du hen med kagen?" spurgte hun.

"Jeg bagte denne kage, så hurtig jeg kunne til den lillebitte baby nede ad vejen."

"Den dufter så dejligt," sagde frøken Muffet. "Jeg tror, jeg kunne lide at bage en i dag."

"Følg efter mig," kaldte bageren, idet han skyndte sig hen ad vejen. "Jeg ville være glad for at vise dig, hvordan du skal bære dig ad."

"Det vil jeg om et øjeblik," smilede



lille frøken Muffet. "Det er en af de ting, jeg må gøre i dag — såsnart jeg er færdig med min tykmælk."

Den travlt optagne lille edderkop



så ned på frk Muffet, hvordan hun drev dagen væk på sin tue. "Når der skal udrettes så mange ting i dag, skulle frk Muffet virkelig være igang," grundede edderkoppen, "måske trænger hun til en, der kan hjælpe hende igang."

Så kom edderkoppen og satte sig ned ved siden af hende, og skræmte hende bort. Ja, lille frøken Muffet hoppede op fra sin tue og begyndte sit arbejde for dagen.

LATTERLIGE CRISTABELLA

AF BLANCHE BOSHINSKI

Ted's nabo, hr. Crawley, havde en usselt udseende rød ko, der hed Cristabella. Alle, undtagen hr. Crawley, lo, når de så koen. Hun havde skæve horn, grov pels, en benet krop og havde et gribende udtryk i sit lange, radmagre ansigt.

Cristabellas to gode egenskaber var, at hun gav en masse fed mælk, og at hun elskede musik — hvis det ellers kan være en anerkendelse for en ko.

Ved malketid skruede hr. Crawley så højt op for radioen i laden, at det kunne høres helt ud på gaden. Når Cristabella kunne høre det, kom hun løbende, idet hun udstødte et højt, langtrukkent muuh. Inde i laden stod hun fuldstændig stille og lyttede.

Ted syntes også, at Cristabella var latterlig, indtil hans far fortalte ham, at hr. Crawley havde i sinde at tage koen til dyrskuet.

"Til dyrskuet?" udbrød Ted vantro.

"Hun skal være amme," forklarede hans far. "Der er adskillige kalve, der har rejst langt, og de behøver en mor til at give sig at spise. Cristabella vil være en god mor."

Meget tidligt den næste dag førte Ted den usselt udseende Cristabella ind i byen ad en meget lidt befærdet vej. Det lykkedes ham at gå langs udkanten af byen uden at blive set af nogen, han kendte. Da han til sidst var tre husblokke fra markedspladsen, svingede et musikkorps næsten lige i hælene på ham rundt om hjørnet og begyndte at spille en livlig march.

Børn, mødre, bedsteforældre, alle komme løbende ud af husene for at se resten af optoget, som styrede mod markedet.

Cristabella var naturligvis fortryllet af musikken. Hun standsede sin gang og ville ikke bevæge sig. "Muu-h," kaldte koen.

En ung dame kastede en rose, og den landede for fødderne af Ted. Inden han vidste af, hvad der foregik, samlede en dreng rosen op, og stak den ind under grimen på Cristabellas hoved. Nu lo alle. Ted kunne mærke sine ører brænde; han ønskede, at han kunne krybe i et musehul.

Cristabella bevægede sig ikke før køerne, der havde vundet præmier, kom henad vejen. Ivrigt fulgte hun

dem, idet hun praktisk talt slæbte Ted efter sig.

"Se præmiekoen!" var der en, der råbte.

Cristabella nikkede med hovedet, udstødte et "muuh" til musikkorpset, og morede sig fuldendt. Ted skubbede sin hat ned over øjnene, forandrede sin gang og var fristet til at forlade den åndssvage ko. Selvom hun ikke havde forstand nok til at vide, at der blev leet ad hende, så havde han det!

Ted satte Cristabella ind i hendes stald og gav besked til opsynsmændene, at hun var ankommet og forlod hende. Han så sin bedste ven, Bill, gå ind i fårefolden med de andre kammerater, og han skyndte sig efter dem. Han skulle lige til at råbe "hej", da drengene begyndte at le.

". . . og hun havde en rose i håret, fortalte han mig," Bill snappede efter vejret.

"Og var det virkelig Cristabella? Hvor ville jeg ønske, at jeg havde set det," sagde Pete, idet han knækkede sammen. "Hvor er Ted nu?"

Ted bakkede ud af døren, før han blev opdaget. Han holdt sig ude af syne hele morgenen. Han prøvede ikke færgehjulene, og han prøvede ikke lykken ved skydeteltene. Han bevægede sig stille omkring Cristabellas bås. Hun var en god reservemor. Hun lod små fremmede kalve die fra hende, og gav dem endog en gang imellem et venligt "muh". Ted kunne ikke lade være med at føle en vis hengivenhed for hende.

Efter frokost lod det til, at der ikke



var nogen i nærheden, og Ted forstod, at opvisningen i arenaen måtte være begyndt. I den trængsel var han sikker på, at han kunne finde en siddeplads, hvor ingen af dem, han kendte, ville opdage ham.

Heldigvis, han fandt en god plads på første række i det runde stadion.

Det første på programmet var to shownumre med heste. Derefter kom borgmesteren og en cowboyhelt fra fjernsynet kørende ind på en platform, der blev trukket af sorte hingste.

Musikkorpset begyndte at spille igen. Da musikken standsede og borgmesteren rejste sig for at tale, lød, der et langtrukkent, højt muu-h, og Cristabella kom travende ind i arenaen for at høre musikken.

"Åh, nej!" jamrede Ted for sig selv, og gled ned fra sædet for at skjule sig.

Den vindende besætning var ved at blive ført ud af arenaen for at modtage belønningerne. Cristabella travede hen for at sige "goddag" til de fede, velplejede dyr. Et par begyndte at le, så smålo alle. En cowboy red ind og prøvede på at jage den komiske ko ud af arenaen, men Cristabella dukkede sig og begyndte at løbe i ring.

"Jag ikke så meget med hende," bad Ted stille. "Ellers har hun ikke noget mælk til kalvene." Men Cristabella nød spøgen, og alle hujede.

"Le ikke. Hun er en god og venlig ko," tænkte Ted ved sig selv.

Et øjeblik senere råbte han: "Stop! Stop!" idet han sprang ned i manegen.

"Cristabella, rolig, rolig," kaldte han, og så begyndte han at fløjte. Hun travede over til ham og stod stille.

Alle klappede. "De tror, at det er en del af forestillingen," tænkte Ted. Han mærkede, at han rødmede. Han så hjælpeløst på borgmesteren. Han både lo og klappede. Der var kun én ting, der kunne redde Ted — det var at gå med på spøgen.

Ted bukkede for koen. "Roligt musik, tak," råbte han til musikkorpset. Cristabella løb hen til musikerne og udforskede en klarinet. Ved et trompetstød stak koen snuden ind i tragten på et horn.

På vejen ud kiggede de over på pristagerne. Ted lavede en pantomime, idet han sammenlignede opvisningsdyrene og hans ko og hele tiden sørgede for at vise, at Cristabella var vinderen. Da de løb fra manegen, råbte alle hurra.

"Og nu til den mere alvorlige del af programmet . . ." hørte Ted borgmesteren bekendtgøre.

Da han fæstnede klinken til Cristabella's bås og så efter, at den denne gang var forsvarligt lukket, kom Bill løbende efter ham.

"Det var mægtigt, Ted. Vi vidste ikke, at du og Cristabella skulle være med i forestillingen," sagde Bill. "Vi har kigget efter dig alle vegne."

"I virkeligheden er hun amme," begyndte Ted at forklare, men hans ven talte igen.

"Du vil da godt spise aftensmad med os, ikke? Vi skal til karneval i aften."

"Jeg vil møde jer så snart jeg har fodret Cristabella og givet hende frisk vand," lovede Ted.

Da Bill var gået, hørte Ted musikken begynde igen inde i arenaen. "Muu-h," sagde Cristabella.

Ted lo og rettede på den visne rose. "Nu ved jeg, hvorfor du morer dig så meget, gamle tøs," sagde han kærligt. "Når de ler, ler du med. Det er en god ting at huske!"

HVAD FORESTILLER DET?

Tegn linier mellem punkterne i den orden tallene angiver, så vil I se.





Når fa - mi-lien at-ter sam-les ef-ter da-gens dont er gjort, rig-tig

sjovt vi har det sam- men, al - ting går som det var smurt. Far for-

tæl-ler os hi - sto-rier, Mor ser til at vi bli'r mæt', og der

rit.

in-tet her i ver-den sy - nes mer at væ-re slet.

Oversættelse: Jørgen W. Schmidt.





pige, eller en solstråle og hvad ved jeg, hvad det altsammen hedder." Hun slog ud med hænderne i fortvivlelse.

Mor smilede. "Man lærer ikke alt det på éngang, min pige. Det kræver øvelse, som ethvert andet erhverv."

"Jeg giver fortabt," sagde Linda, idet en enkelt tåre gled ned da kinden. "Jeg har ikke gjort én ting rigtigt hele ugen."

"Jo, **det** gjorde hun, Mor," sagde jeg, for jeg syntes dog, der skulle siges noget til hendes forsvar. "Der **var** noget, hun gjorde rigtigt." Hvad det var, kunne jeg imidlertid ikke lige i øjeblikket huske nogle eksempler på.

Linda tørrede tåren bort fra kinden og fortsatte: "Jeg troede ikke, der skulle så megen forstand til at ordne et hus, og jeg regnede med, at du ville være meget gladere for at arbejde med noget, der stillede krav til dig, sådan ligesom Karinas moder."

"Karinas moder er enke, og derfor må hun arbejde ude," sagde Mor, "men det behøver jeg ikke, og jeg ønsker det ikke, for jeg synes, at mit arbejde som husmoder og moder er lige så krævende, tilfredsstillende og lønnende som et hvilket som helst ude-erhverv kunne blive, og mit arbejde i Kirken virker også stimulerende. Jeg får hele tiden løn for mit arbejde, som når f. eks. mine søde piger er så uselviske, så de er villige til at overtage husførelsen, så jeg kan gå ud og arbejde, fordi de tror, at det vil gøre mig lykkeligere."

"Jeg er ked af, at jeg fik dig til at tage arbejde," sagde Linda.

"Jamen, det gjorde du slet ikke," sagde Mor. "Far sagde til mig, at du havde lyst til at prøve at føre hus, og min gamle chef manglede en til at udfylde en plads, indtil den nye dame kunne komme. Jeg tror, du har fået respekt for en husmoders rolle, og jeg nød de par dages forandring, så det er, som det skal være. Nu er jeg hjemme igen — og nu bliver jeg."

"Er det rigtigt — du skal ikke på arbejde mere?" spurgte Linda.

"Jeg skal ikke af sted mere. Lugten af tryksværten kan overhovedet ikke konkurrere med duften af kagebagning."

Cissie havde ganske stille siddet og iagttaget Mor. "Skal du nu være Mor'en igen?" spurgte hun forhåbningsfuldt.

Mor tog hende op på skødet: "Det kan du tro, jeg skal. Jeg flytter lige tilbage til køkkenet, hvor jeg hører til." Cissie puttede sig ind til hende.

"Og jeg vil være lykkelig for at flytte ud og lade en ekspert komme til," sagde Linda.

"Du er ved at blive voksen nu," sagde Far. "Vi er stolte af dig, du har udviklet dig meget i denne uge".

Linda klappede ham på hånden: "I hvert fald nok til at forstå, at hvis Mor ønsker at bo i køkkenet, som Cissie siger, så er det det bedste, der kunne ske."

"Helt rigtigt!" sagde Far.

Og så lo vi allesammen, og køkkenet syntes lyst og hyggeligt, selv om solen var ved at gå ned.

Forældre og børn

AF RICHARD L. EVANS

Det er på en måde mærkeligt, hvordan hver eneste generation synes at føle, at hver eneste foregående generation er noget gammeldags, hvordan hver eneste generation lytter utålmodigt til den foregåendes lektier. De unge er så sikre på, at reglerne har forandret sig. De ældre er sikre på, at de ikke har ændret sig. De unge føler, at de ved, hvor langt de kan gå. De ældre er i høj grad opmærksom på faren. De unge føler, at de altid kan nå bremserne i tide til at redde sig. De ældre ved, at det ikke altid er sådan. Og derfor finder man ofte forældre, som famler, som rækker, som beder, idet de prøver på at sige det, der skal siges på en måde, som ikke vil blive misforstået, på en måde, som ikke vil forekomme geskæftig. Og altid er der stort behov for, at forældre og børn kommer til forståelse og får sagt til hinanden det, som det er så vigtigt at få sagt. Og derfor vil vi denne dag indtrængende bede om, at forældre og børn måtte finde større forståelse over for hinanden: Til jer som forældre at huske, da I var unge; at huske, hvorfor I ønskede at gøre noget, som I ønskede at gøre; at huske, hvor ivrige I var for at nå social anseelse, hvor følsomme I var over for utidig kritik, hvor let jeres hjerter kunne såres, og hvordan noget, som nu forekommer mindre vigtigt, engang betød uendelig meget. Alt dette beder vi jer som forældre om at huske. Og nu til jer, vore børn, til jer i jeres ungdom. Hvorfor skulle I antage, at de grundlæggende regler virkeligt har ændret sig i de få korte år, siden jeres forældre var lige så unge som I? Vejen forekommer jer at være ny. Den er ikke ny for dem. De har prøvet den. De rejser stadig ad den, og den er stadig i det væsentlige den samme. Vi har mere, vi kører hurtigere; Vi har opnået nogle ting og mistet nogle andre — men det er stadig sandt, at årsager følges af virkninger. Og når I beder jeres forældre om at huske dette, vil I så også huske dette for dem: at de var unge for ikke så længe siden, lige som I er unge i dag — at de engang tænkte jeres tanker, at de engang følte, at de også havde fundet nye veje og følte jeres længsler mod flugt og frihed — og siden har lært visdommen i selvtugten. Husk også, at forældre har hjerter, som kan såres, at de lige som I er følsomme over for utidig kritik og over for misforståelser af deres hensigter. Husk, at der er intet, som de i retfærdighed ikke vil gøre for jer.

R. WAYNE PACE

Den korte tale

fra "At I må være beredte"

Når vi bliver bedt om at holde en kort tale, er det nødvendigt, at vi instruerer eller inspirerer tilhørerne med kun et enkelt punkt af Evangeliet. Grundig forberedelse, nøjagtig analyse og fornuftig organisering er nødvendig. En taler må forberede sig ganske særligt på et særligt emne.

En kort tale i Kirken varer fra 2½-5 minutter. For at finde ud af, om man skal korte den af eller føje noget til, er det bedst at øve sig ved at tale højt og lade en ven eller et af familiens medlemmer tage tid. Men man bør **ikke** skrive en kort tale op ord for ord.

Grundtanken med en kort tale er at instruere eller inspirere med et skriftsted, en moralsk belæring, et ordsprog, en talemåde eller en passende udtalelse ved hjælp af en mundtlig forklaring og en illustration. Indholdet af talen skal derfor almindeligvis bstå af f. eks. en udtalelse om moral, samt materiale der kan støtte en fortolkning. Man kan også bruge billedmateriale.

Det mest besværlige ved at forberede en kort tale er at bestemme, hvilket enkelt punkt man vil uddybe. 2½-minuts-taler bør tages fra Søndagsskolens lektiehefter. Enhver af lektierne har adskillige punkter, og hvilket som helst af dem kan anvendes som hovedtanke i en kort tale.

Til andre taler kan korte udtryk, passager eller citater fra standardværkerne give emner.

Vælg en moralsk grundsætning eller idé mindst én uge før talen skal holdes: tænk så: "Hvad er der sket i mit eget, personlige liv eller hos mine omgivelser, der kan illustrerer denne tanke?"

Man kan tilføje nogle citater af Kirkens ledere, af sine lærere eller af sine venner til at supplere sine personlige erfaringer. Poesi liver op i en tale. Anekdoter og fabler — opdigtede historier med en moral — er ofte en vældig god støtte.

Det næste problem er at få alt materialet arrangeret, så man kan opbygge en effektiv præsentation.

Punkter til udvikling af en kort tale:

1. Begynd din tale med at fortælle tilhørerne, hvad det er, du vil tale om. Eksempel: "Mange af os har talenter og evner, som vi ikke har gjort brug af i lang tid. Vi glemmer desværre at erkende, at det, man er i besiddelse af, ikke er mere værd end den brug, vi gør af det." Nu har du præsenteret dit emne og opstillet et synspunkt. Præsentationen tjener som en knage eller en krog, hvorpå man kan hænge det supplerende materiale.

2. (a) Forklar, hvad du mener. Du kan f. eks. sige: "Hvis man lærer at spille tennis, men ikke udøver den sport, har det ingen værdi, at man er dygtig til at spille." Sig med andre ord nøjagtigt det, du mener, til tilhørerne, ved at gentage idéen. (b) Giv et eksempel, som illustrerer pointen. Eksemplet skal fortælles levende, detailleret og livligt.

3. Følg det første eksempel op med et andet, som udvider emnet, eller med et skriftsted, et digt eller et citat. Hvor mange eksempler og andet materiale, man skal anvende, afhænger af, hvor megen tid man har. Hvis eksemplerne fortælles tilstrækkelig detailleret, kan en 5-minutters tale sandsynligvis ikke indeholde mere end to historier, et vers eller to af et digt, et eller to skriftsteder plus den nødvendige forklaring til at binde alle disse led sammen, så de får mening.

4. Slut talen med at gentage din oprindelige idé og med at bede tilhørerne at tilpasse deres liv efter idéens moral. Du kan f. eks. sige: "Som De kan se, er det, man er i besiddelse af, ikke mere værd end den brug, man gør af det."

Fingerpeg:

Det er klogt at huske på visse punkter, når man skal holde en tale:

1. Tal, som om det er en samtale, du fører.
2. Tal direkte i mikrofonen. Hvis der ikke er nogen mikrofon, må du tale lidt højere end du sædvanligvis gør.
3. Stå ret op, lad være med at læne dig ind over pulten eller vrikke på benene. Læg vægten på begge fødder.
4. Se direkte på flere af tilhørerne; lad være med at tale til gulvet, til væggene eller til loftet. **Tal til folk.**
5. Udtal ordene lidt tydeligere, end man almindeligvis gør.

JUNIORSØNDAGSSKOLENS ØVELSESSANG FOR DECEMBER MÅNED

Sang: "Når nadveren velsignet bli'r."
Tekst: Mabel Jones Gabbott
Musik: Gladys E. Seely

Den 11. juli 1877 underskrev Præsident Brigham Young og hans rådgivere en bestemmelse, der krævede, at biskopperne og deres rådgivere i de forskellige warder hver søndag formiddag skulle administrere Nadveren, så børnene kunne deltage i den og få lært betydningen af den ordinans.

I dag er de fleste Junior-søndagsskoler adskilt fra Senior-søndagsskolen. De små børn lærer Evangeliet gennem sange, der skrives specielt til dem. "Når nadveren velsignet bli'r" er et eksempel på en af disse sange.

Det begreb, der skal læres i denne sang, er: **"Vi vil sidde stille og tænke på Jesus."** Det er en udmærket sang til at forberede børnene til at modtage Nadveren. De allermindste vil sandsynligvis kun kunne lære det første vers, medens de andre vil kunne synge alle tre vers.

Til Sanglederen:

Sanglederen skal selv lære sangen udenad, inden hun gør forsøg på at lære børnene den. Det første vers kan præsenteres af sanglederen, som synger det ganske enkelt med sagte, barnlig stemme og i langsomt tempo 2/4 takt, medens børnene blot hører efter.

Når man skal lære en ny sang, kan det hjælpe at studere det trykte eksemplar, inden man forsøger at synge den. Læg mærke til, at de otte takter danner fire, korte, 2-takts sætninger, der stiger gradvis, trinvis.
Line på linie-metoden bør anvendes til denne sang.

Til Organisten:

Det er nødvendigt, at man tydeligt kan høre melodien over de akkorder, der findes i højre hånd. Den lave node holdes ofte dobbelt så længe som melodien. Rigtig fingersætning i begge hænder er en hjælp til det fuldkomne spil. Sangen skal spilles roligt, udtryksfuldt og blødt, legato.

(Florence S. Allen.)

Nadververs for december

SENIOR-SØNDAGSSKOLEN
„Og da de havde spist, bød Han dem, at de skulle bryde brødet og give det til folkeskaren." (3 Nephi 20:4.)

JUNIOR-SØNDAGSSKOLEN
"Jesus sagde" . . . Bed om, at I ikke må falde i fristelse." (Luk. 22:40.)

SANGØVELSEN i Senior-søndagsskolen er frit valg af julesange fra Sangbogen

Robert Cundick

NÅR NADVEREN VELSIGNET BLI'R

Når nad-ve - ren vel-sig - net bli'r jeg stil-le sid - de må. Jeg
Jeg tæn-ker på de pi - ger og de dren-ge fra den - gang, som
Jeg ta-ger brød og vand og vil så ger-ne væ - re god, som

ved at Je - sus kom til jord; for sto - re, små.
Je - sus vel har kendt så godt; en fry - de - sang.
Je - sus øn - sker at jeg er; åh, giv mig mod.

Oversættelse: Jørgen W. Schmidt

FOR LÆRERE

DISCIPLIN

AF LOWELL L. BENNION

Disciplin er et stærkt ord, der kan betyde både kontrol, gennemførelse med magt, ja, selv straf. Det virker fremmed og u-etisk mod Evangeliets principper, som for eksempel ydmyghed, sagtmodighed, venlighed og kærlighed.

Men alligevel er der altid et behov for disciplin i søndagsskolen såvel som i alle Kirkens klasser. En 14-årig dreng kom meget skuffet hjem fra Kirken og sagde, at han ikke havde tænkt sig at deltage i klassen næste søndag, fordi "ungerne snakkede hele tiden, medens læreren gav lektien ,og det kunne endda have været sådan en god lektie." En moder, som ikke var medlem, tog sine to drenge ud af en Kirkegruppe, fordi læreren ikke havde kontrol over den; hun syntes hendes drenge burde lære at vise respekt for deres lærer, Herren, Hans Hus og sig selv.

Disciplin er nødvendig, såvel i Kirken som alle andre steder og er ikke uforenelig med Evangeliets ånd, når vi lærer dens sande betydning.

Den består i, at den enkelte frivilligt forpligter sig mod en person, sag eller bevægelse. Den ideelle form for disciplin, og tillige den eneste, der er i overensstemmelse med åndelig udvikling, er selv-disciplin.

Dette er let nok at sige, men hvorledes udfører man det i praksis? Deltagelse i søndagsskolen er frivillig, og slaphed har ofte fået lov til at udvikle sig i kærlighedens og venlighedens navn. Lærere kan undertiden føle sig forvirrede, når de forsøger både at undervise i Evangeliet og udøve disciplin på samme tid. Det følgende indeholder nogle forslag, der har virket for nogle lærere. De har sikkert også selv nogle erfaringer at dele med andre. Man opnår intet ved at tillade uorden, bestandig snakken, og mangel på respekt for læreren og den øvrige klasse.

(1) Disciplin opnås hovedsagelig ved at vinde ungdommens interesse. Børn kommer til klassen med tankerne på alle andre ting end netop på lektien, som læreren har i tankerne. Han må fange deres opmærksomhed, dreje den i retning af noget levende, overraskende, til tider dramatisk eller uventet — en historie, et ord, et billede, en ting, et spørgsmål eller en oplevelse.

Formålet med lektien, og derfor med dens indhold, der jo fremkalder formålet, må have en forbindelse med barnets øjeblikkelige følelse, tænkemåde og erfaring. Selv den uvidende okse vil komme til krybben, når den forventer at få sit foder. Når en lærer forbereder en lektie, må han prøve at sætte sig selv i elevens sted, måske endda en bestemt elevs sted. Hvad hungrer og tørster han efter, og hvad håber og frygter han?
Undervisning kræver forestillinsevne; den forudsætter forståelse af og indlevelse med eleverne.

(2) Respekt for andre kommer i høj grad af selvrespekt. Børn søger at vise sig for at tiltrække opmærksomheden, at føle sig accepteret og for at styrke den hungrende selvfølelse. Vis venlighed, interesse og kærlighed mod hvert enkelt barn, i og udenfor klassen. Ros ham ærligt for hans stærke og gode sider. Få ham med i diskussioner og planlægning. Respektér hans spørgsmål, svar og bestræbelser.

(3) En af de mest effektive måder at få de snaksomme på de bageste rækker til at lytte, er at vente til der bliver ro. Under et aftenmøde stod en besøgende lærer engang foran nogle og tredive Explorers og Mia Maids og skulle give en vanskelig lektie om forsoningen. Der var en del snakken på bageste række, mens han blev introduceret. Læreren forholdt sig tavs og så klassen lige i øjnene. Snart tav alle, med undtagelse af to anførere på trettende række. Hele klassen drejede sig rundt for at se på dem, og disse to blev også stille. Læreren blev nødt til at gentage dette een gang mere i løbet af aftenen. Og det virkede også anden gang.

Klasseværelset skal ikke være så stille som et ligkapel, ej heller skal der være som i en galeanstalt. Spændende emmer, respektfuld fremtræden, undertiden vente i tavshed og andre metoder vil alle hjælpe børnene til at lære selvdisciplin.

SKAL MAN BEGYNDE EN KLASSE MED BØN?

Et af formålene med hvert af studiekurserne i Junior-søndagsskolen er at lære at bede på den rigtige måde samt meningen og formålet med bøn. Hver søndag formiddag kan dette udmærket høre med til lektien. At åbne og slutte klassen med bøn giver børnene en mulighed for at praktisere det, de lærer.

Den lærerinde, som regner med at åbne med bøn i klassen, støtter aktiviteterne i åbningsmødet i Søndagsskolen. Når børnene har prøvet det — "beskyttet" af klasseværelset — kan de gøre det i åbningsmødet uden frygt og virkelig åndeligt. Gode erfaringer styrker vidnesbyrdene og ønsket om at tjene og medvirke.

En ydmyg bøn om vejledning og guddommelig hjælp, opsendt med alvor og ærbødighed i en hvilken som helst klasse, forstærker en vel forberedt lærerindes stille bøn. Den giver lektie-præsentationen den styrke og harmoni, den ofte mangler uden den.

Junior-søndagsskolens Komité.



G.U.F.s valgsprog 1967–1968

"Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen."
(L. P. 130:18)



Følgende er uddrag af en tale holdt af Ældste Gordon B. Hinckley ved G. U. F.s junikonference 1967 over G. U. F. valgsproget for 1967—1968.

Jeg kan lide dette dejlige valgsprog. Det er en erklæring om en hellig sandhed. Yderligere er det et håbets og løftets valsprog. Ikke blot synes jeg om det ene vers, der er valgt til vagsprog, men også det, der følger efter: "Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv." (L.P. 130:19) Er der nogensinde en profet, som har givet et så tydeligt og forhåbningsfuldt løfte angående kundskabens og intelligensens evige natur, som det her er udtrykt under guddommelig inspiration af profeten Joseph Smith? Det er en udfordring til medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige til hele tiden at søge lærdom. Og for jer, som er ansvarlige for vor ungdoms interesser, for jer er det en særlig opgave at opmuntre de unge til at studere og lære. Lære hvad? Matematik, fysik, kemi, astronomi, medicin, handel, historie og de verdslige videnskaber? Ja, det tror jeg. De er kolossalt vigtige. Vor verden ville være fattigere, vore liv mere tomme uden bidragene fra vore videnskabsmænd og gaverne fra vore kunstnere. Jeg tror, at Gud vor Fader, som elsker sine børn, ønsker, at de skal leve tilfredse og nyde de goder, som findes her på Jorden. Men vor verdslige viden kan ikke frelse os. Det er tydeligt, at medmindre denne viden bliver brugt rigtigt, kan den ødelægge os. Verden er fuld af udspekulerde gavtyve og belæste slyngler, som sandelig vil komme i helvede hvis nogen skal.

Jeg tror, at den viden, der tales om i dette valgsprog, er tæt knyttet til hjertet og ånden.

G.U.F.s motto er: "Guds herlighed er intelligens." Ved at læse resten af sætningen bliver meningen yderligere udvidet. "Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed." (L. & P. 93:36). Nu tror jeg, at Herren vil have os til at studere de verdslige videnskaber og kunsten, folkenes historie og deres aktuelle problemer. Alt dette bekræfter Hans riges fremgang. Selvfølgelig har Gud vor Fader i sin uendelige visdom en forståelse af dem alle. Hvis vi tror, at "som Gud er, kan mennesket engang blive," må vi hellere være omhyggelige, når vi søger vor viden. Derfor bruger Kirken en stor del af sine midler til uddannelse og understreger så kraftigt i sin forkyndelse betydningen af at lære noget. Hvis vi vil gøre os håb om at opnå guddomsrang, må vi forbedre vor viden om de kræfter, som styrer Guds univers.

Men endnu vigtigere er intelligensens store principper på hvilke evig udvikling er baseret. Det er de dyder, som vil gøre vort nuværende liv udholdeligt og sikre vor evige udvikling mod Guddommen. Disse er intelligensens evige principper, som skal følge os i opstandelsen og som I som ledere kan og må indprente og opmuntre hos ungdommen. Jeg vil gerne fremhæve fire af disse principper her i dag:

1. Tjeneste.
2. Dydighed.
3. Ærlighed.
4. Tro.

Tillad mig at sige et par få ord om hvert enkelt, **Først om tjeneste.**

For nogle år siden skrev en velkendt skribent noget,

som gjorde indtryk på mig. Han sagde i korthed, at roden til de fleste af menneskehedens problemer var at finde i et lille spørgsmål, for det meste givet som svar på en anmodning om at tjene (i en eller anden sag).

Spørges en mand om han vil tjene i en eller anden sag, om han vil give sin tid og sine talenter, bliver der almindeligvis svaret: "Hvad kan jeg få ud af det?" Jeg er dog glad for at kunne sige, at dette ikke altid er tilfældet. Jesus siger: "Den, der søger at frelse sit liv, skal miste det. Den, der mister sit liv for min skyld, skal blive frelst." Det at tjene er nøglen til udvikling. Det er ikke altid let at svare ja. Vi kan til tider føle os yderst utilstrækkelige. For mig er der trøst og forsikring at finde i de erfaringer, Moses drog. Herren befalede Moses at føre Israel ud af Ægypten. Kan man tænke sig en mere frygtindgydende opgave? Herren befalede ham at gå til Farao og bede ham om at frigive sit folk. Hør nu hvad Moses svarede: "Ak, Herre, jeg er ingen veltalende mand, jeg var det ikke før og er det heller ikke nu, efter at du har talet til din tjener, thi jeg har svært ved at udtrykke mig og tale for mig." Da svarede Herren ham: "Hvem har givet mennesket mund? . . . Gå derfor kun, jeg vil være med din mund og lære dig, hvad du skal sige!" (2. Mos. 4:10-12) Jeg er overbevist om, at når vi svarer ja til at tjene, får vi lærdom efter intelligensens store, fundamentale princip af den slags vi vil kunne tage med os i opstandelsen. Uden denne disciplin er der hverken udvikling eller fremgang.

Lad mig hurtigt gå over til næste princip: **Dydighed.**

Hvis der nogensinde har eksisteret et princip med et evigt løfte, så er det dette.

Forleden dag sad der ved mit skrivebord over for mig en nydelig ung mand. Han var høj og flot. Men han var sønderknust. Tankeløst havde han krænket en stor og hellig sandhed. Han havde været umoralsk. Han spurgte med tårer i sine øjne om Herren nogensinde ville tilgive ham. Jeg fortalte ham, at det troede jeg, Han ville. "Det håber jeg," svarede han, "det håber jeg virkelig." "Men jeg kan aldrig tilgive mig selv," tilføjede han. Der er noget varigt over den skam og sorg, der kommer af umoralskhed. Ukyskhed er mænds fordærv og kvinders ødelæggelse, og dens følger varer evigt.

Jeg sad i det øverste værelse i templet sammen med 17—1800 unge mænd. De var alle studenter og fremtidens ledere indenfor deres fag. Mange af dem var kommet fastende. De var ærbødige og rolige, rene og pænt klædt. Enhver havde forsikret sin lokale kirkelige leder, at han var moralsk ren. Det var et syn, der kunne give mig tårer i øjnene at se, at der i dette land på denne tid findes unge mænd, som er så præsentable, så årvågne, så ordentlige, så rene og så fulde af tiltro til fremtiden. Da jeg så deres ansigter, kunne jeg ikke lade være med at tænke på Herrens formaning og løfte: "Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn . . ." "Den Helligånd skal være din stadige ledsager og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L. & P. 121:45-46). Gud velsigne jer brødre og søstre med evne til at indgyde i jeres ungdom dydens princip, hvis frugter varer til evig tid.

Nu kommer vi til det tredie princip: **Ærlighed.**
En dag faldt mine øjne på noget Barbara Tuchman, Pulitzer-pristager i historie, havde skrevet. Hun sagde: "Når det drejer sig om ledere, har vi en sand overflod . . . De jager rundt for at samle enighed og prøver på at blive accepteret i så vid udstrækning som mulig. Men hvad de ikke gør, prøv at lægge mærke til det, er at stille sig op og sige, **Dette** tror jeg . . . Der er en almindelig tendens til at frasige sig moralsk lederskab i den forstand, at man er uvillig til at gøre rede for moralske standarder . . . Vi er for usikre på os selv til at forsvare dem, til at støtte dem og om nødvendigt at pålægge dem. Vi synes at være plaget af en vidtgående og tærende uvillighed til at tage et standpunkt til dyder, moral, opførsel og æstetik."

Vore videnskabsmænd har løst mange gåder. De frygtelige sygdomme kopper, difteri og nu polio er så godt som udryddet over store dele af verden. Vi er i stand til at sende raketter til månen og til at få dem til at kredse ude i verdensrummet omkring Jorden. Men medens vi gør dette vokser korruptionen i administrationen, uærlighed i befolkningen tager til, vore fængsler er overbefolkede og ærlighed er ved at blive en sjælden vare. Hvor meget behøver vi ikke at indprente den i vor ungdom. Dette er for mig et intelligensens princip, uvurderlig at efterleve nu, evig i sine følger.

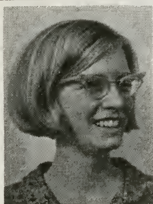
Til sidst et par ord om det mest fundamentale princip af dem alle: Tro. Med dette mener jeg tro på Gud vor evige Fader og på Hans Søn Jesus Kristus. Dette er grundlaget for alle dyder. Uden dette kan de andre dyder ikke rigtig trives. Med andre ord, hvis en mand har en levende, vital tro på Gud som sin Fader og skaber, med hvem han måske en dag vil gøre følgeskab, vil der ind i hans liv komme en disciplin, som vil fremelske alle de karakterens kvaliteter, som vi har talt om og endnu flere.

Verden hungrer efter tro på en levende Gud. Lær tro, mine kære medarbejdere, oplær den opvoksende generation i tro. Lær dem at Gud lever og at Han vil behøve dem, som tjener Ham i retfærdighed. Lær dem, at Jesus er Kristus, Guds Søn, verdens levende forløser. Undervis om disse sandheder med jeres eget livs og vidnesbyrds forbilledlige overbevisning. Dette er den intelligens, dette er den viden, som vil vejlede os i livet og følge med os i opstandelsen.

Skrifterne gør det klart, at de, som er urene, vil opstå urene, at de, som er stærke, vil opstå stærke, og at de, som udvikler deres karakters bedste egenskaber, vil opstå med de samme ophøjede egenskaber . . . "og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv."

PÅ DEN STORE KRIGS TID

AF LOUISE T. LINDORF



Denne historie blev indsendt til ERA OG YOUTHs novellekonkurrence og dens forfatterinde, Louise T. Lindorf fra Californien, vandt på den et fuldt stipendium til Brigham Young Universitet. Imidlertid skal Louise først fuldende sin mission i det østlige Canada.

". . . Der eksister ingen Kristus" skreg fangen. Han blev taget til side for at afvente yderligere behandling.

Inde blandt skyggerne stod en af fangens venner og så dette med tårerne trillende ned af kinderne. Hans svælg smertede, men han dæmpede de hulk, han kunne mærke var på vej. Ikke en lyd skulle de høre. Aldrig skulle de fange ham. Han måtte afsted — hurtigt. Han blev dog stående lidt endnu for at se sin anden vens skæbne. Det var den næste fange, der blev ført frem.

Alt blev stille. Kun fårekyllingerne forstyrrede den kølige nats stilhed, da lederen bad den anden fange ydtrykke sin overbevisning. Efter et øjeblik svarede han. "Jeres system er fuldstændig fordærvet. Jeg ønsker ikke at være en del af det. Ej heller vil jeg fornægte Kristus. Gud lever."

"Dræb ham! Dræb ham!" råbte de.

Fangens ven drejede hovedet. Han vidste, hvad der nu ville komme og han ønskede ikke at overvære det. Men han kunne ikke udelukke det smertende skrig fra sine øren. Atter og atter genlød det i hans sind som han sneg sig bort i ly af natten.

Begge hans venner var døde nu, hver på sin måde, — selv om han havde gjort alt hvad han kunne for at redde dem. "Redde dem for hvad?" tænkte han bittert. "For denne slags liv? For at leve i stadig frygt som jeg, Kun rejse rundt om natten, måtte skjule sig om dagen og leve uden kærlighed og håb?"

Men han havde noget at udrette før han døde. Det var det, der fik ham til at drage afsted nat efter nat. Og han rejste virkelig ikke uden håb. Han vidste, at han stadig havde én ven: Herren.

Intelligente mennesker havde i mange årtier gjort nar af "den uoplyste" blandt dem, som stadig kunne se noget godt i almindelig religion. De kaldte det dumhed og stædig overtro, men han vidste, at han havde så megen grund til at tro på sin religion. Hvordan kunne han så gå imod den? Når hans fjender fangede ham, vidste han, hvad han ville sige.

Han så rundt på de tomme højder omkring sig. I dalen nedenfor så han en by ligge i ruiner. Hvorfor? Hvordan havde dette kunne ske i hans land? Hans nation havde været den bedste i verden i mange år. "Menneskene er ikke gode nok til demokrati," tænkte han bittert bedrøvet. "Det kræver for meget af dem." Mange landsmænd havde tilsluttet sig hans nations mangeårige fjender for at tilintetgøre den civilisation han elskede.

Tidligere, i begyndelsen af Den store Krig, havde man dog kunnet kæmpe. Han havde prøvet. Hans far havde været kommandohavende general i den krig, som skulle gøre en ende på alle krige. Men ikke mere.

Nu måtte sønnen vandre hjælpeløst omkring i den nøgne egn. Men var den nøgen? Hvilket træ ville vise sig at være en af fjendens skildvagter?

Hans ben smertede, men han gik alligevel hurtigere. "Et skridt ad gangen — afsted. I aften må jeg nå hulen. De kunne finde mig i morgen. Afsted, bliv ved med at gå." En stærk smerte jog gennem hans ene ben. Han havde forvredet sin ene ankel. Men han haltede videre, fordi han ønskede at afslutte de erindringer, han var begyndt på.

Han blev ved med at gå hele natten. Så fik han øje på nogle kendingsmærker. Landskabet syntes nu gammelkendt. Han var nær ved den egn, hvor han havde levet som dreng. Dengang havde der ikke været ret meget andet end spredte guerillakampe, og han havde vandret gennem disse bakker i sin fritid. Snart ville han være i stand til at arbejde på de optegnelser, som han øsnkede at efterlade til sine efterkommere.

En iskold vind svøbte sig om ham og strøg over bjergslugternes uhyre tomhed. Det var vanskeligt at forestille sig, at man skulle møde nogen. De fleste mennesker var blevet dræbt i Den store Krig. Kvinder og



børn havde kæmpet såvel som mænd, hele verden havde været i total krig. De mennesker, som var blevet tilbage, strejfede om i vilde, rå bander. Men noget inde i ham sagde, at intelligente mennesker en dag ville støde på, hvad han havde skrevet. Måske ville der gå århundreder, men andre mennesker . . . en dag . . . fra et eller andet sted . . .

"Der ovre!" råbte nogen.

Fjender! Manden smed sig ned med det samme. Havde de set ham? Han krøb hurtigt. Han måtte se at komme væk fra det sted, de først havde set ham. Hvis blot han kunne presse sig ned i den klippespalte ovenfor. Hvor var det tankeløst af ham selv for et øjeblik at være åndsfraværende. Nu var han kommet så langt, at han næsten var der. Men nu ville de bestemt fange ham, specielt da det var måneskin.

Måske ikke. Han nåede klipperne. Men nej, revnen var for smal. Han kunne ikke kile sig ned bag den store klippeblok. Det var for sent virkelig at prøve. Det havde allerede nået det sted, hvor han havde været for et øjeblik siden. Han skubbede sig ind i skyggen. Nogle småsten rev sig løs og raslede ned af bjergsiden.

"Hvad var det?" spurgte en soldat.

Fra sit skjulested bad manden en stille bøn.

Soldaterne anstrengte sig for at se, om der var nogen ovenfor, mellem klipperne. Så sagde den ene, "Åh, vi kunne jage spøgelser hele natten på denne måde. Lad os gå tilbage. Det har sikkert bare været et dyr. Hvis det er et menneske, kan vi fange ham i morgen."

Langsomt døde lyden af deres fodtrin bort. Han krydsede den sidste dal og kom til grotten, hvor han havde forseglet optegnelserne tyve år tidligere.

Det var lykkes for ham. Han bøjede hovedet og takkede Gud og fandt så metalpladerne og skrivenålen. "Metal kan holde," tænkte han tilfreds. Han åbnede pladerne og fandt frem til en passage, som hans fader havde skrevet, og læste den for at komme i den rette stemning. Han lagde straks mærke til forskellen mellem dagligsprog og det formelle sprog, som blev brugt på pladerne. Og dog, enkelte ord fremhævedes ikke, der var kun det magtfulde budskab:

"Og det er umuligt for nogen tunge at beskrive eller for noget menneske at give en fuldstændig redegørelse for de forfærdelige, blodige scener og det store blodbad, som fandt sted blandt folket . . ." (Morm. 4:11)

". . . thi de omvendte sig ikke fra deres misgerninger . . ." (Morm. 5:2)

"(Og Herren) ville ikke tilstede, at de ord ikke skulle stadfæstes, som han talte til vore fædre, da han sagde: Hvis I ikke holder mine bud, skal det ikke gå jer vel . . ." (Omni 6.)

Så tog han nålen op og skrev:

". . . Og jeg formaner jer til at erindre disse ting, thi tiden kommer snart, da I skal vide, at jeg ikke lyver., thi I skal se mig for Guds domstol, og Gud Herren vil sige til jer: Forkyndte jeg jer ikke mine ord, som blev skrevet af denne mand, ligesom en råber fra de døde, ja, som en, der taler ud af støvet? . . ." (Moro. 10:27) ■

At være ønsket

En af de dejligste følelser i verden er at mærke, at andre har brug for én. Mennesket har fire store behov:

1. Et behov for at være ønsket — at være med i gruppen.
2. Et behov for at være en personlighed på éns egen måde, at føle at man betyder noget, at man er noget.
3. Et behov for at være med, at gøre noget, at skabe noget.
4. Et behov for personlige standarder, idealer at støtte sig til.

G. U. F. kan dække alle disse forskellige behov.

Efter at en undersøger er blevet omvendt og døbt, hvad så? Man må sørge for, at han kommer til at føle sig verkommen i vor Kirke. Han skal være med i gruppen, han skal høre til. Hvorledes kan vi gøre dette i G. U. F.? Begynd med at kontakte de nydøbte medlemmer og invitér dem på oprigtig måde til at komme til G. U. F. I mange missioner udpeger G. U. F. "en ven" eller "en kammerat" eller "en storebror" til at kontakte nye medlemmer og til at være ansvarlig for deres medlemsskab. Gør ham til medlem af en komité, som skal planlægge en aktivitet. Lad ham føle det kammeratskab, der dannes ved at arbejde sammen med de andre, hvad enten det er at bone dansegulvet, servere en middag, vaske op, lave mad eller at synge i koret. Kald ham ved fornavn, lær ham rigtigt at kende, hvad han kan lide og ikke lide, hans dyder og svagheder. Støt ham, opmuntre ham, giv ham lejlighedsvis et klap på skulderen og ros ham offentligt, når han fortjener det. Offentligt anerkendelse er vigtig på dette tidspunkt.

Hav altid en sympatisk person ved døren i G. U. F. til at byde medlemmer såvel som ikke medlemmer hjertelig velkommen. Der skulle altid være en følelse af venlighed og gensidig glæde. Dette er en dejlig sammenkomst, en tid til at udvikle sig i, til at lære at holde mere af hinanden, og til at more sig i. Hvis et nyt medlem går glip af et møde så sørg for at han får at vide, hvad der skete. Snak sigesom tilfældigt med ham efter G. U. F. og følges næste gang med ham til møde. At være ønsket? Selvfølgelig, det er alle i G. U. F.!

Børnenes hjerter

Den første mirakuløse åbenbaring, som Profeten Joseph Smith havde, nemlig Faderens og Sønnens besøg, blev tre år senere fulgt af Moronis besøg, den profet og leder, som levede i Amerika omkring 400 år efter Jesu Kristi død.

Ved denne forberedelse til Evangeliets gengivelse åbenbarede Moroni til den fremtidige profet det værk, som Gud ønskede han skulle udføre. Efter at have givet den unge mand de nødvendige oplysninger om Mormons Bogs plader og deres indhold, understregede han over for Joseph Smith betydningen af de gamle profetier, som var blevet udtalt af de gamle profeter.

Vi citerer fra Josephs Smiths skrivelser: "Efter at han havde fortalt mig disse ting, begyndte han at citere Det gamle Testamentes profetier. Han citerede først en del af det tredje kapitel af Malakias, og han citerede også det fjerde eller sidste kapitel af samme profeti, dog med en lille afvigelse fra teksten, som den læses i vore bibler. I stedet for at læse det første vers, som det lyder i vore bøger, citerede han det således: 'Thi se, dagen kommer, der brænder som en ovn, da alle hovmodige og alle, som gør ondt, skal brænde som halm; thi de, der kommer, skal opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem.' Og videre citerede han det femte vers således: 'Se, jeg vil åbenbare jer Præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.' Han citerede også det næste vers anderledes: 'Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved Hans tilkommelse.'" (D.k.P. p. 62-63).

Vi kan deraf se, at arbejdet med frelse for de levende og de døde var af så stor betydning, at Gud fandt det passende at sende sine budbringere med disse vigtige oplysninger endda før Jesu Kristi Kirke blev genoprettet på jorden. Dette arbejde var af så uhyre stor betydning ved genoprettelsen, at Profeten Joseph Smith blev inspireret til at forkynde, at det vigtigste ansvar, som Gud har pålagt os, er at søge efter vore døde.

Som opfyldelse af Moronis profetiske udtalelse modtog Profeten Joseph, sammen med Oliver Cowdery, en personlig tilkendegivelse af Profeten Elias som det tidligere var forudsagt. Broder Joseph beskrev den uforglemmelige oplevelse med følgende ord: "Da dette syn var forbi (d.v.s. Elias' besøg), åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde: Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias's mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer, for at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band. Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren." (L. & P. 110:13-16)

Dette gengav myndighedsnøglerne til at udføre stedfortrædende arbejde for de døde og pålagde enhver, som blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den højtidelige byrde og det ansvar, at de skulle søge efter deres afdøde slægtninge.

Ved oktober-konferencen i 1891 sagde Præsident Wilford Woodruff: "Jo mere lys vi har, jo flere åbenbaringer fra Gud vi har, jo mere skal vi skønne på disse privilegier. Det er en stor velsignelse, at vi er i kødet i denne sidste, tidernes fyldes forvaltning; hvor vi kan åbne vort hjerte for at forstå disse velsignelser, vil vi alle arbejde, så langt som vi har mulighed for det, på at udføre vor pligt mod vore døde. Jeg ønsker ikke at komme i åndeverdenen og møde mine forfædre og have dem til at sige til mig: Du holdt nøglerne til min forløsning og frelse, og du forsømte at gøre dette arbejde, og jeg er ikke forløst."

Vi beder de hellige overalt om at påtage sig denne guddommelige opgave fra Guddommen og begynde at arbejde på dette store og strålende værk. Der er blevet givet os store forjættelser, hvis vi vil prøve at udføre denne opgave. Guds profeter har udtalt, at vi vil få hjælp fra den anden side fra dem af vore kære, som er interesseret i dette frelsens og befrielsens arbejde, hvis vi vil stræbe efter at udføre vor del.

Vore kære venter på den anden side af sløret på, at dette arbejde skal blive udført for dem og på deres vegne. Og dog hører vi eller har hørt nogle af vore gode brødre og søstre beklage den kendsgerning, at de er gået så langt de kan gå i dette arbejde, og at de har nået slutningen. Dette bør



ikke være nogen undskyldning, dette kan ikke være en undskyldning, for når man bruger denne forklaring, fornægter man Guds kraft og de forjættelser Han har givet menneskenes børn. Sagde Han ikke til Profeten Joseph Smith: "Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82:10).

Lad os citere for jer de ord, som ældste Parley P. Pratt kom med angående den magt, som de i åndeverdenen har, og den usete hjælp som vi får, når vi fortsætter i retfærdighed. "O, hvilken usigelig velsignelse er ikke englebetjeningen for det dødelige menneske! Hvilken dejlig tanke, at mange som betjener os og våger over os, er vore nære slægtninge, vore fædre, som er døde og opstået i tidligere tider, og som våger over deres efterkommere med al den forældreomsorg og bekymring, som karakteriserer kærlige fædre og mødre på jorden."



Tre gange så lykkelige er de, som har lovlig fordring på deres omsorg, og hvis opførsel ikke bekymrer dem og forhindrer dem i at udføre deres kostelige hverv. **(Key to Theology,** p. 115)

Hvis vi blot vil få det ind i vort sind, at vi skal udføre dette arbejde, vil Herren åbne vejen for os til at finde vore forfædre. Der vil kun være meget få, om overhovedet nogen, som Herren ikke kan vise os vej til at finde. Præsident Wilford Woodruff talte ved Generalkonferencen den 18, april 1894 om hvorledes vore familier bliver beseglet til hinanden og hvorledes Profeten Joseph Smiths forfædre alle ville slutte sig til Kirken, når Evangeliet blev forkyndt for dem i åndeverdenen, og sagde: "Således vil det også være med jeres fædre. Der vil kun være meget få, om overhovedet nogen, som ikke vil acceptere Evangeliet."

Vi slutter vor bøn til alle hellige om, at de kan begynde at acceptere deres hellige forpligtelser og privilegier, som er testamenteret dem af en godgørende Fader, med Esajas's ord: "Så siger Gud Herren, som skabte og udspændte himlen, udbredte jorden med dens grøde, gav folkene på den åndedræt og dem, som vandrer der, ånde. Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd oggrebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster. Jeg er Herren, så lyder mit navn. Jeg giver ej andre min ære, ej gudebilleder min pris." (Esajas 42:5-8)



Fra Missionens Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Kære brødre og søstre i den danske mission!

Det er af hele vort hjerte, at søster Christensen og jeg udtrykker vor tak for det privilegium vi havde at være sammen med så mange af jer i Templet i Schweiz. Vi følte virkelig den gode ånd I havde og vil gerne sige tak for jeres trofasthed.

Vi vil også gerne udtrykke vor tak til alle jer, som arbejdede så hårdt for at gøre tempelrejsen til en sådan succes. Præsident og søster Trauffer var betaget af den rekordstore gruppe på 236 personer og den måde hvorpå I opførte jer. Og hvor var det betagende at have Ældste Howard W. Hunter og søster Hunter iblandt os.

Vor Himmelske Faders templer er meget hellige og er blevet oprettet for dig og mig, for at bringe Himlen lidt nærmere til os. Det kræver, at man er et godt menneske at få en ærlig tempelanbefaling og stå i vor Herres Hus. Er det ikke betagende at se din grenspræsident lige ind i øjnene og svare: Ja, jeg betaler fuld tiende; ja, jeg elsker min hustru og mine børn; ja, jeg opretholder lederne af denne store Kirke af hele mit hjerte; ja, jeg er stolt over, at jeg efterlever Visdomsordet; ja, jeg er så taknemmelig over, at jeg er moralsk ren. Når du svarer positivt på disse spørgsmål, opbygger du et stærkere vidnesbyrd og en bedre karakter i dig. Ved hvert positivt svar ser vi, at vi indgår pagt med vor Himmelske Fader om at blive et bedre menneske.

Vort evige mønster bliver fastlagt i dag. Den grad hvormed vi deltager nu, er en god basis for den grad hvormed vi vil deltage i den kommende verden. "Dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes. I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den SAMME ÅND, som er besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den SAMME ÅND vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden." (Alma 34:33—34.)

Det er et ansvar, der påhviler ethvert medlem af Kirken, at sætte sit hus i orden og berede sig til at gå til templet. Den, der bærer Det melkisedekske Præstedømme, bør trofast sætte penge til side hvert år, så han bliver i stand til at rejse til templet med sin familie så ofte som muligt. Det ordinansearbejde, som udføres i templet, er livsnødvendigt for dem af vor familie, som er gået bort, men lige så vigtigt for os, så vi kan forny vore egne pagter, som vi har indgået i det hellige tempel, og lære dem bedre. Ethvert udviklingstrin vi tager her åbner himlens porte lidt mere og skaber vaner, som vil holde os rene og kyske.

En af de første ting, som Herren åbenbarede for Joseph Smith, var nødvendigheden af at bygge et tempel. Det var i det hellige tempel, at Frelseren Jesus Kristus viste sig, så vel som Moses, Elias og Profeten Elias gjorde det. Disse himmelske væsener er eksempler på den Helligånd, som man føler i templet, og jo mere vi overgiver os til denne ånd, jo bedre mennesker bliver vi. Det ville være godt for os alle at slå op på Lære og Pagter, 110. afsnit, og læse denne vidunderlige åbenbaring endnu engang og føle den varme, som kommer fra dette hellige skriftsted. At tro dette er Evig Fremgang. Hvis vi har Trøsterens ånd hos os, vil vort hjerte svulme og vi vil glæde os, fordi vi ved, at Gud har talt igen i disse sidste dage, og du og jeg har brug for Ham. Det ville være godt, hvis vi kunne deltage i en tempelsession en gang om måneden, men dette er en faktisk umulighed; men det er ikke umuligt at besøge templet en gang hvert år. Herren har velsignet dette land med verdslig rigdom, og alt for mange af os misbruger denne velsignelse og lukker i for himlen.

Alt hvad himlen har åbenbaret er til de helliges fuldkommengørelse og til at forberede os til hver dag at leve i fred og rense vort hjerte, så vi bliver i stand til at leve behageligt i højere væseners nærhed. Hvis vi ikke kan efterleve loven i dag, så må vi omvende os, for lige så sikkert som at vi lever i dag, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Guds sande og åbenbarede Kirke, og vi vil ikke finde nogen varig lykke uden den.

Festinord! 1967

Apostel Howard W. Hunter, søster Hunter og missionspræsidentparrene fra Norge, Sverige og Danmark.



VELKOMMEN TIL FESTINORD stod der med kæmpebogstaver over indgangen til Lundebjergskolen i Skovlunde ved København, og det blev sandelig en fest! 487 unge med deres ledere var indskrevet til dette års skandinaviske ungdomskonference og det til trods for, at det for manges vedkommende drejede sig om meget store afstande. En familie kom f. eks. helt oppe fra Narvik i Norge. Det ligger mere end 1000 km nord for København og flere hundrede km nord for polarkredsen – en gruppe kom fra Gävle distrikt nord for Stockholm og vore længst rejsende gæster kom helt fra Salt Lake City udelukkende for at deltage i ungdomskonferencen.. Det var Apostel Howard W. Hunter og søster Hunter.

Alle disse stod som levende beviser på FESTINORDS motto for dette stævne: »Thi jeg skammer mig nemlig ikke over Evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror«. Det mærkedes på den gode ånd, der herskede overalt og som var medvirkende til, at skolens tekniske medhjælp, Poul Nielsen, der hver dag var tilstede og stod os bi på alle områder, og som vi skylder stor tak for hans aldrig svigtende hjælpsomhed, gerne ser os komme tilbage, næste gang vi skal have ungdomskonference. Han havde så stor tillid til de unge, at han lod dem hjælpe med de tekniske finesser bag den store, vidunderlige scene, noget, som ellers ingen får lov til. De unge, som på denne måde var til uvurderlig hjælp ved afviklingen af alt det, der foregik på scenen, var Peter Jensen Bech og tre af vore andre unge, Claus, Søren og Christian, som alle fire tilbragte det meste af tiden under Festinord bag ved scenen.

I 4 dage – fra 29. juni til 2. juli – var vi samlet og udfoldede os i alle de kendte GUF-aktiviteter: Road Shows, sport, musik, dans, sang og tale. Hertil kom desuden mannequin-opvisning, udflugt og banquet plus øvelser og prøver. Som det kan forstås var tiden udnyttet til det yderste.

Det var dejlige og inspirerende ting vi fik at se ved Fashion Showet, som var tilrettelagt af Inge Williams og Nina West Nielsen – de unge piger havde syet og frembar de smukkeste kjoler.



Banquetten

Road Shows bød på mange udmærkede præstationer. Sverige havde især nogle glimrende »russiske« dansere og gode kor, Norge viste et poetisk stykke med både trold og huldre, men Københavns grens »København 800« fik dog de fleste belønninger eller »Oscars« bl. a. for helhedsindtryk, kostumer og originalitet. De 10 Oscars, der blev uddelt, var festlige, rundmavede, kulørte sparegrise, der gerne skulle fyldes op inden næste års Festinord, for det er dyrt at lave kulisser og kostumer. Vi stiftede bekendtskab med et herligt norsk orkester og en stor svensk sanggruppe, og vore gæster lærte til gengæld vore danske »Humming Birds« at kende.

Sporten var et helt kapitel for sig. Den blev afviklet på Gladsaxe Stadion, der var yderst velegnet til vort formål – indmarchen gik flot med de respektive landes fanebærere i spidsen, og da nationalsangene blev afsunget, var det godt at høre, at i hvert fald danskerne kendte broderfolkenes nationalsange. Broder Flemming Hall og hans hjælpere ledede de særdeles velplanlagte begivenheder på den mest fornøjelige måde, og der blev løbet, hoppet, sprunget og spillet, så man snart følte sig hensat til de Olympiske Lege.

Danmark klarede en 1. plads i højdespring og længdespring, begge ved Helge Nørrung, København – 1. plads i 1500 m løb, hvor Niels Ove Andersen, Odense, var suveræn. Søren Sørensen, Ndr. Gren, blev vinder af 80 m løb, pigernes højdespring blev vundet af Pia Ringheim, Ndr. Gren, og endelig vandt Danmark volleyball for piger. Men ligesom sidste år viste Sverige sig fra den stærke side og tog hovedparten af præmierne – det må vi vist gøre noget ved – – hvad med den lille daglige dosis???

Dansefestivalen var efter manges mening den største begivenhed ved Festinord i år. Allerede indmarchen var af betagende skønhed. De mange friske, danseglade unge i deres smukke kostumer og nationaldragter i snart sagt alle farver tog helt vejret fra en, efterhånden som de marcherede ind og indtog salen med elegante og overraskende formationer, og vore to danseledere, søster Grethe Ljungstrøm og søster Norma Larsen, kan føle sig stolte over dette arrangement. I mere end en time vekslede moderne danse, folkedanse og forrygende square-danse og til sidst dansede alle tre lande sammen i en Virginia Reel. 4 par fra Aalborg indledte kvikt og rapt med en sjov dans, »Hople Pople«, og stor begejstring vakte to meget unge norske par med en yderst elegant udført »Cha Cha Cha« samt vore 16 unge fra de tre københavnske grene, som dansede den meget flotte og krævende »Mary Bee«. Men læg mærke til, at et hold på kun to par var blandt de allerbedste – så fat mod ude i de små grene.

Lørdag var der arrangeret udflugt, først med besøg til København, hvor man kunne se sig om og gå i butikker, og derefter ud til Beaulieu – det smukke parkområde ved Øresund nord for Klampenborg. Vejret var også med os denne dag – frokost og leg foregik i det dejligste solskin, således som vi havde håbet og bedt om. Herude mødte Apostel Hunter for første gang alle Festinord-deltagerne, og han såvel som vore skandinaviske missionspræsidenter havde et håndtryk til hver enkelt. Samme aften afholdtes den store Banquet med 520 deltagere. Bordene var festligt pyntede med duge i en dejlig blå farve og smykket med sølvstager, blå lys og hvide margueriter, morgenfruer og kornblomster. Da 36 mørktklædte missionærer med hvide servietter over venstre arm og store fade højt hævet marcherede ind med maden, klappede alle spontant. Klapsalverne bør også gælde broder Henri Olsen, som på 10 minutter havde lært Missionærerne alt om servering og som i øvrigt med sit aldrig svigtende humør var Festinord's uforlignelige maître d'hôtel. For den smukke udsmykning af borde stod Pia og Johnna, og selve salen var dekoreret med festlige vikinger og skjoldmøer udført af Claus Ljungstrøm, Søren Sørensen og Christian Ringheim. Bag kulisserne udførte nogle af vore søstre fra Hjælpeforeningen et kæmpearbejde, især søster Emmy Petersen, som var i ilden fra morgen til aften hver eneste dag.

Efter Banquetten gik vi lige over til det store bal, hvor de festklædte unge havde en fornøjelig aften.

Søndag gav os en værdig afslutning på Festinord. Ved de forskellige møder fik vi lejlighed til at høre unge tale over mottoet – desuden talte missionspræsidenterne og deres hustruer, og sidst men ikke mindst talte ældste Hunter og hans hustru. Det store fælleskor på lige ved 175 stemmer medvirkede under broder Jørgen Ljungstrøms inspirerende ledelse, og til sidst sluttedes der af med et vidnesbyrdmøde med mange betagende vidnesbyrd fra de unge.

Apostel Hunter sagde i en tale til os, at sådanne ungdomskonferencer vil blive afholdt flere og flere steder i verden hvert år, fordi det er af så stor betydning for os at samles med så mange stærke og rene unge mennesker, der rundt om i landene arbejder med på Guds store værk. I er ikke få, men der er tusinder af jer spredt ud over hele verden, og I kan smitte af på

verden og få flere og flere til at gå ad samme vej.

Mange tilkendegivelser fra de unge beviste at dette er FESTINORDs største mission: at lade dem føle styrken og glæden ved at være sammen med så mange andre unge med de samme moralske standarder og den samme tro på Evangeliet. Som en ung skriver: »Det er vanskeligt at forklare hvor dejlig denne tid har været. Det har været noget at se frem til og at arbejde hen imod, og jeg håber virkelig FESTINORD vil fortsætte.« Og en anden skriver »Det har styrket mit vidnesbyrd og givet mig mere lyst til at efterleve Evangeliet bedre«. Kan vi ønske os et bedre resultat?

A. R.



Indmarch på sportspladsen

DÅB:

Århus: 14. januar:

Karin Karlsen Refvik, døbt af broder Palle Sørensen, håndspålæggelse ved broder Jens Lind Jensen.

8. juli:

David Michael Gibson, døbt af broder Walter Gibson, håndspålæggelse ved ældste Orson Dietz.

Slagelse: 27. juni:

Ulla Bille Lind Madsen, døbt af broder Dan S. Madsen, håndspålæggelse ved samme.

Esbjerg: 2. juli:

Anna Laura Olsen, døbt af ældste Junius Christensen, håndspålæggelse ved samme.

Nordsjælland Gren: 15. juli:

Flemming Bo Pedersen, døbt af ældste Doyle Nielsen, håndspålæggelse ved broder Arne Jakobsen.

ORDINATIONER:

København Nordre Gren: 16. juli:

Bernd Jørgen Larsen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

DØDSFALD:

Slagelse:

Den 22. juli døde søster **Karen Julie Christiane Lillholm,** 70 år gammel. Æret være søster Lillholms minde!

VELSIGNELSER:

Rønne: 2. juli:

Emil Mathias Kofoed Nielsen og Doris Solveig Christensen Nielsens søn, **Erik Kofoed Nielsen,** velsignet af ældste Kerry Allen.

København Nordre Gren: 4. juni:

Mogens Wittendorff Andersen og Anna Holbech Andersens søn, **Martin Løve Andersen,** velsignet af sin fader.

Amager: 23. juli:

John Bryde Jørgensen og Inge Maria Sørensen Jørgensens søn, **Claus Bryde Jørgensen,** velsignet af broder Josef Thomas Asmussen.

BRYLLUP I AMERIKA:

Tidligere missionær i den danske mission, **H. James Williams,** viedes den 8. august i Manti Templet til Janet Christensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

BRYLLUP I AMERIKA:

Tidligere missionær i den danske mission, søster **Vera Louise Dunn,** viedes den 18. august i Oakland Templet til Vernon Lee Olivier. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

KØBENHAVN GREN:

Anna Albertine Kofoed Iversen, Borups Allé 109, 60 år den 2. oktober.

Ingeborg Johanne Aloyser, Nøddebogade 13, 60 år den 10. oktober.

Julie Marie Mathilde Johanne Busk, Hvidovrevej 528, 75 år den 15. oktober.

Emilie Adolfine Kaiser, Mårumsvej 10, 75 år den 26. oktober.

Lilly Christa Kjær, Hjort Lorentzensgade 21, 70 år den 28. oktober.

AMAGER GREN:

Harry Petersen, Holmbladsvænge 1, 75 år den 8. oktober.

ODENSE:

Valborg Marie Knudsen, 70 år den 15. oktober.

SILKEBORG:

Elise Kirstine Johansen, 70 år den 17. oktober.

Herman Sørensen, 70 år den 22. oktober.

ÅRHUS:

Aage Hjalmar Emilius Nielsen, 70 år den 22. oktober.

SLAGELSE:

Ellen Margrethe Pedersen, 70 år den 29. oktober.

AALBORG:

Maren Hagensby, Aars, 75 år den 28. oktober.

Missionærafløsninger:

Den 31. august er følgende missionærer blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Woodrow Rasmussen fra Boise, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Val Norman fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.



Canadas udvikling gennem hundrede år

AF WILLIAM T. SYKES

Canada fejrer i. år sin hundredårige beståen som selvstændig stat. Pralende af — og kæmpende med — at have to officielle sprog, har dets 20 millioner indbyggere gennem deres politisk valgte repræsentanter gavmildt udsendt indbydelser til hele verden.

Kirkens medlemmer, som bor i Canada, tager del i denne helårsfest. Mange af dem er efterkommere af dem, som kom til Alberta som pionerer, og de kan spore deres historie næsten helt tilbage til Canadas forbundsdag. Øst-Canada var en frugtbar missionærmark i den første del af Kirkens Historie. Herren åbenbarede til Joseph Smith, at landet var en del af Zions udvalgte land, som beskrevet af de gamle, profeter; midt i det land skulle Herrens bjerg ligge.

Canada strækker sig næsten 8.000 km fra Atlanterhavet til Stillehavet, og er dermed verdens næststørste land. Det har den længste transkontinentale jernbane og det længste TV-område i verden. Det deler den længste, uforsvarede grænse med De Forenede Stater (i 1966 var der 56 millioner, der passerede over den), og det har den største indenlandske havn i verden, Montreal Harbor.

Det er en fejtagelse at tro, at dette vældige lands historie er begrænset til en periode på 100 år. Canadas indfødte, indianske indbyggere er efterkommere af en meget tidligere civilisation. Spredt og faldet fra et stade med velstand, oplysning og magt blev de omkring år 1497 ude af stand til at forsvare sig imod fjendtlige magter. I det år — kun fem år efter at Kolombus opdagede Amerika — krævede John Cabot den nordlige del til den engelske krone, og i 1534 plantede Jacques Cartiér det franske flag på Quebec's Gaspé-halvø.

De af Kirkens medlemmer, som bor i Canada, står fast på den grundvold, de selv var med til at lægge. I et antal af over 50.000 har de bredt sig fra en lille begyndelse og findes nu i større eller mindre antal i alle dele af landet.

Fra de medlemmer er der kommet mange mænd og kvinder, som har ydet meget til opbygningen af Guds Rige og til oprettelsen af Zion. Præsidenterne Hugh B. Brown og N. Eldon Tanner af Det Første Præsidentskab er canadiere ved tilflytning; Bishop Victor L. Brown af Det Præsiderende Biskopråd er født i Alberta. Og det var til det østlige Canada, nogle af de første missionærer blev sendt for at opsøge de ærlige af hjertet. Mange blev omvendt og døbt; blandt dem fire englændere, som boede i Canada: John Taylor, der senere blev Kirkens tredje Præsident, samt Joseph Fielding og hans to søstre, Mary og Mercy Fielding. Mary Fielding blev senere gift med Patriarken Hyrum Smith og blev moder til Joseph F. Smith, Kirkens sjette Præsident.

Så tidligt som i juni 1832 oprettede ældster den første gren i Kirken i Canada i Ernestown, Ontario. I december 1832 sluttede Brigham Young sig til sin broder Joseph og hjalp med til at organisere en anden gren i West Loughboro, Ontario. Ældste Orson Pratt udførte en mission der i 1833, og i samme år besøgte profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon Canada og omvendte flere til Kirken. I 1836 begyndte Parley P. Pratt ved særlig udvælgelse en heldig mission i landet. Andre tidlige missionærer var Orson Hyde, Wilford Woodruff, Lyman E. Johnson, John E. Page og William E. M'Lellen.

Efter at de hellige fra Nauvoo var emigreret vestpå og havde slået sig ned i dalene rundt om den store Saltsø, sluttede de fleste af de canadiske hellige sig til Kirkens hovedsæde. Først i 1889 fortsattes missionærarbejdet i Canada.

Der blev oprettet en fuldstændig ward-organisation den 7. oktober 1898 under ledelse af ældsterne Francis M. Lyman og John W. Taylor af De Tolvs Råd.

I 1919 blev den canadiske Mission i det østlige Canada organiseret med ældste Nephi Jensen som præsident. Den vest-canadiske Mission blev organiseret i 1941 med ældste Walter Miller som præsident. Alaska-Canada-missionen blev organiseret i 1960 med ældste Milton L. Weilenmann som præsident.

Da de hellige slog sig ned i Vest-Canada, håbede de, at der ville blive bygget et tempel der, så de kunne modtage Evangeliets større velsignelser. De blev opmuntret i dette håb gennem løfter, der blev givet snart efter at byen Cardston var anlagt. Det var om morgenen, mandag den 8. oktober 1888, at ældsterne Francis M. Lymann og John W. Taylor af De Tolvs Råd, ledsaget af Præsident Card og fire andre kørte op til toppen af bjerget, vest for byen. De fire mænd og tre kvinder dannede en kreds, og under den bøn, der blev opsendt, profeterede ældste Taylor, at der ville blive rejst et tempel på det sted.

25 år senere, den 27. juli 1913, indviede Præsident Joseph F. Smith tempelgrunden, og den 26. august 1923, indviede Præsident Heber J. Grant Alberta-templet, det første tempel uden for De Forenede Stater og i mange år det eneste tempel i Det britiske Imperium.